Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς καρπαζῶν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	*Ἐξωτερικοῦ*
Ἐτησία . . . . δρ. 12.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . . » 6,50	Ἑξάμηνος . » 8.—
Τρίμηνος . . . » 3,50	Τρίμηνος . » » 4,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 50

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμείδου ἀρ. 36, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ον | *Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἀπριλίου 1919* | *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 19*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἄ, τί διαφορὰ ἀπὸ τὶς βραστὲς πατάτες τῆς παραμάνας μου ὡς τὶς γκελατίνες, τὶς κρέμες καὶ τὰ παστίτσια, ποὺ ἔκανε ἡ μαγείρισσα τῆς κυρίας Μίλλιγκαν! Καὶ τί διαφορὰ ἀπὸ τὶς μακρινές, τὶς ἀτελείωτες ἐκεῖνες πεζοπορεῖες στὴ λάσπη, μὲ τὴ βροχή, μὲ τὸν ἥλιο, πίσω ἀπ' τὸν ἀφεντικό μου, ὡς τὰ θελκτικὰ αὐτὰ ταξείδια μὲ τὸν Κύκνο!

Γιὰ νὰ εἶμαι ὅμως δίκιος πρὸς τὸν ἑαυτό μου, πρέπει νὰ πῶ πὼς ἡ ψυχικὴ εὐτυχία τῆς νέας μου ζωῆς μ' εὕρισκε πιὸ εὐαίσθητο παρὰ οἱ ὑλικές της ἀπολαύσεις. Γιατὶ ὅσο καλὰ κι' ἂν ἦταν τὰ φαγιὰ καὶ τὰ γλυκίσματα τῆς κυρίας Μίλλιγκαν, ὅσο εὐχάριστο μοῦ ἦταν νὰ μὴν ὑποφέρω πιὰ ἀπὸ πεῖνα, ἀπὸ κρύο, ἀπὸ ζέστη, πολὺ καλύτερα καὶ πολὺ πιὸ εὐχάριστα γιὰ τὴν ψυχή μου ἦταν τὰ αἰσθήματα ποὺ τὴν πλημμύριζαν!

Δυὸ φορὲς ὡς τότε εἶχα ἰδῆ νὰ σπάζουν ἢ νὰ λύνουνται οἱ δεσμοὶ ποὺ μ' ἔδεναν μὲ πρόσωπα ἀγαπητά μου: τὴ μιά, ὅταν μὲ πῆραν ἀπὸ τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα· τὴν ἄλλη, ὅταν χωρίσθηκα τὸν Βιτάλη. Κι' ἔτσι δυὸ φορὲς εἶχα βρεθῆ στὸν κόσμο μονάχος, χωρὶς προστασία, χωρὶς στήριγμα, χωρὶς ἄλλους φίλους ἀπὸ τὰ ζῶα μου.

Καὶ νὰ βρίσκω τώρα, στὴν ἐρημιά μου καὶ στὴν ἀπόγνωση, δυὸ ἀνθρώπους ποὺ νὰ μοῦ δείχνουν τόση συμπάθεια, τόση στοργή: μιὰ γυναίκα, μιὰ ὡρία κυρία, γεμάτη γλύκα, καλοσύνη καὶ τρυφερότητα, κι' ἕνα παιδὶ στὴν ἡλικία μου τόσο καλό, ποὺ νὰ μὲ μεταχειρίζεται σὰν ἀδελφό του!

Τί χαρά, τί εὐτυχία, γιὰ μιὰ καρδιὰ σὰν τὴ δική μου, ποὺ εἶχε ἀνάγκη νὰ γαπᾷ!

Πόσες φορὲς, κοιτάζοντας τὸν ἄρρωστο Ἀρθοῦρο, ξαπλωμένο στὸ σανίδι του, χλωμὸ κι' ἀδύνατο, τοῦ ζήλευα τὴν εὐτυχία, ἐγὼ ποὺ ἤμουν γεμάτος ὑγεία καὶ δύναμη!

Δὲν τοῦ ζήλευα ὅμως οὔτε τὰ πλούτη του, οὔτε τὰ βιβλία του, οὔτε τὰ παιχνίδια του, οὔτε τὸ πλοῖο του· τὴν ἀγάπη μόνο, ποὺ τοῦδειχνε ἡ μητέρα του.

Τί εὐτυχισμένος ποὺ θὰ ἦταν νὰ τὸν ἀγαποῦν ἔτσι, νὰ τὸν φιλοῦν δέκα, εἴκοσι φορὲς τὴν ἡμέρα, καὶ νὰ μπορῇ κι' αὐτὸς νὰ γκαλιάζῃ καὶ νὰ φιλῇ μὲ τὴν καρδιά του τὴν ὡμορφη ἐκείνη κυρία, τὴ μητέρα του, ποὺ ἐγὼ μόλις τολμοῦσα νὰ γγίζω τὸ χέρι της, ὅταν μοῦ τὸ ἔδινε!

Καὶ τότε συλλογιζόμουν μελαγχολικά, πὼς ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ χα μιὰ μητέρα, ποὺ ποτὲ οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφό, οὔτε οἰκογένεια, ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος, εὐτυχισμένος, νὰ ἔχω τοὐλάχιστο φίλους.

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἤμουν πολύ.

Μὰ ὅσο γλυκεία κι' ἂν ἦταν ἡ καινούργια μου ζωή, γρήγορα ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἀφίσω, γιὰ νὰ γυρίσω στὴν παλιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ Βιτάλης μὲ χρειάζεται.

Ὁ καιρὸς περγοῦσε γρήγορα μ' αὐτὸ τὸ ταξείδι κι' ἐπλησίαζε ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ κύριός μου θἄβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακή. Αὐτὸ γιὰ μένα ἦταν καὶ χαρὰ κι' ἀνησυχία. Κι' ὅσο ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν Τουλούζα, τόσο περισσότερο τὸ συλλογιζόμουν.

Ὡραῖο βέβαια ἦταν νὰ ταξειδεύω μὲ τὸν «Κύκνο» χωρὶς κόπο καὶ χωρὶς φροντίδα· μὰ ὕστερα θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος, γιὰ νὰ γυρίσω, νὰ κάμω μὲ τὰ πόδια ὅσο δρόμο εἶχα καμει μὲ τὸ πλοῖο. Κι' αὐτὸ δὲν θἄταν καθόλου ὡραῖο! οὔτε κρεββάτι πια, οὔτε κρέμες, οὔτε παστίτσια, οὔτε βεγγέρες γύρω στὸ τραπέζι.

Μὰ 'κεῖνο ποὺ μὲ λυποῦσε περισσότερο, ἦταν ποὺ ἔπρεπε νὰ χωρισθῶ τὸν Ἀρθοῦρο καὶ τὴν κυρία Μίλλιγκαν. Θὰ τοὺς ἔχανα κι' αὐτοὺς ὅπως τὴ μάννα Μπαρμπερίνα. Δὲν θἀγαποῦσα λοιπὸν καὶ, δὲν θἀγαπιόμουν ποτέ, παρὰ γιὰ νὰ χωρίζουμαι σκληρὰ ἀπὸ κείνους, ποὺ ἤθελα νὰ περάσω μαζί τους ὅλη μου τὴ ζωή; Ὤ, ἂν ἦταν τρόπος νὰ ἤμαστε πάντα ἑνωμένοι!..

«Ἦταν ἡ πρώτη κακὴ νύχτα ποὺ περνοῦσα στὸν *Κύκνο*...» (Σελ.146.)

Μιὰ μέρα, τέλος πάντων, ἀποφάσισα νὰ φανερώσω τὴν ἀνησυχία μου στὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ νὰ ρωτήσω πόσος καιρὸς χρειάζουνταν νὰ γυρίσω στὴν Τουλούζα, γιατ' ἤθελα νὰ βρεθῶ μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς τὴ στιγμὴ ποὺ θἄβγαινε ὁ κύριός μου.

Ἅμα ἄκουσε νὰ μιλῶ γι' ἀναχώρηση, ὁ Ἀρθοῦρος ἔβγαλε τὶς φωνές:

— Δὲ θέλω νὰ φύγῃ ὁ Ρεμῆς!..

Τοῦ ἀποκρίθηκα πὼς δὲν ἐξουσίαζα τὸν ἑαυτό μου, πὼς οἱ δικοί μου μὲ νὰ μὲ φιλῇ καὶ νὰ τὴ φιλῶ. Μπορεῖ καμμία μέρα νὰ ξανάβλεπα τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, κι' αὐτὸ θὰ μοῦκανε μεγάλη χαρά· μὰ τώρα πιὰ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὴ λέω ὅπως πρῶνα «μαμμά», ἀφοῦ ἤξερα πὼς δὲν εἶναι...

Μονάχος θἄμουν πάντα, μονάχος!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ αἰσθάνουμαι ἀκόμη βαθύτερα τὴ σημερινή μου εὐτυχία κοντὰ στὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ στὸν Ἀρθοῦρο ποὺ μἀγαποῦσαν.

Δὲν ἔπρεπε νὰ εἶμαι πολὺ ἀπαιτητικὸς ὅσο γιὰ τὸ μερτικὸ τῆς εὐτυχίας μου ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο· κι' ἀφοῦ δὲν θὰ εἶχα

εἶχαν παραχωρήσει τὸ σινιόρ-Βιτάλη καὶ πῶς χρωστοῦσα νὰ ξαναμπῶ στὴν ὑπηρεσία του τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μὲ χρειάζουνταν.

Μίλοῦσα γιὰ τοὺς δικούς μου, χωρὶς ὅμως νὰ λέω πὼς δὲν ἦταν καθυστερὸ ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου, γιατὶ τότε θἄπρεπε νὰ πῶ καὶ πῶς ἤμουν παιδὶ ποὺ τὸ βρῆκαν στὸ δρόμο. Καὶ δὲν ἤθελα.

— Μαμμά, πρέπει νὰ κρατήσουμε τὸ Ρεμῆ! ἐξακολούθησε ὁ Ἀρθοῦρος, ποὺ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μάθημα, αὐτὸς ἦταν κύριος τῆς μητέρας του καὶ τὴν ἔκανε ὅπως ἤθελε.

— Κι' ἐγὼ θἄθελα πολὺ νὰ κρατήσουμε τὸ Ρεμῆ, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μίλλιγκαν, ποὺ τὰν ἐσυμπάθησες ὅπως κι' ἐγώ. Μὰ γιὰ νὰ τὸν κρατήσουμε, χρειάζουνται δυὸ πράγματα: πρῶτο, νὰ θέλῃ ὁ Ρεμῆς...

— Ἄ, ὁ Ρεμῆς θέλει! τὴν ἔκοψε ὁ Ἀρθοῦρος. Ἀλήθεια, Ρεμῆ; δὲν θέλεις νὰ μείνῃς μαζί μας καὶ νὰ μὴν πᾷς στὴν Τουλούζα;

— Δεύτερο, ἐξακολούθησε ἡ κυρία Μίλλιγκαν χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησή μου· νὰ δεχθῇ ὁ κύριός του νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὰ δικαιώματά του...

— Ὁ Ρεμῆς νὰ πῇ πρῶτα, ὁ Ρεμῆς! ἐφώναξε πάλι ὁ Ἀρθοῦρος.

Ὁ Βιτάλης βέβαια στάθηκε πολὺ καλὸς γιὰ μένα καὶ τοῦ χρωστοῦσα εὐγνωμοσύνη τόσο γιὰ τὶς φροντίδες του ὅσο καὶ γιὰ τὰ μαθήματά του. Μὰ δὲν χωροῦσε καμμιὰ σύγκριση ἀνάμεσα στὴ ζωὴ ποὺ ἔκανα κοντά του καὶ 'ς αὐτὴ ποὺ μοῦ ἐπρόσφερε ἡ κυρία Μίλλιγκαν. Ἔπειτα, — κι' αὐτὸ δὲν τὤλεγα χωρὶς τύψη, — σύγκριση δὲν χωροῦσε οὔτε ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ τὸν Βιτάλη, καὶ 'ς αὐτὴ ποὺ ἔτρεφα γιὰ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθοῦρο. Ἴσως δὲν ἔκανα καλὰ νὰ προτιμῶ ἀπὸ τὸν κύριό μου αὐτοὺς τοὺς ξένους, ποὺ τοὺς ἐγνώριζα τόσο λίγο· μὰ ἔτσι ἦταν, ἀγαποῦσα ὑπερβολικὰ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθοῦρο!

— Πρὶν ἀπαντήσῃ, ἐξακολούθησε ἡ κυρία Μίλλιγκαν, ὁ Ρεμῆς πρέπει νὰ σκεφθῇ, πῶς δὲν τοῦ προτείνω μόνο μιὰ ζωὴ διατροφῆς καὶ ἐξοικονομῶν, ἀλλὰ καὶ μιὰ ζωὴ ἐργασίας. Θὰ χρειασθῇ νὰ μελετήσῃ, νὰ κοπιάσῃ, νὰ σκύψῃ πολὺ ἀπάνω σὲ βιβλία, νὰκολουθήσῃ τὸν Ἀρθοῦρο στὰ μαθήματά του. Ἄ; τὸ βάλῃ λοιπὸν κι' αὐτὸ στὴ ζυγαριά, μαζὶ μὲ τὴν ἐλευθερία ποὺ θἄχε, ἂν ἐγύριζε ὅπως πρῶτα στοὺς δρόμους.

— Δὲν ὑπάρχει ζυγαριά, εἶπα τότε ἐγώ. Σᾶς βεβαιώνω, κυρία, πὼς ἐννοῶ ὅλη τὴν ἀξία αὐτοῦ ποὺ μοῦ προτείνετε.

— Βλέπεις λοιπόν, μαμμά; ἐρώναξε μὲ χαρὰ ὁ Ἀρθοῦρος. Ὁ Ρεμῆς θέλει!

Ἦταν φανερὸ πὼς τὸν ἔφαγε ἀπὸ τὴν ἀνησυχία, γιατί, τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ μητέρα του μιλοῦσε γιὰ βιβλία, γιὰ μαθήματα καὶ γιὰ μελέτη, τὸν εἶδα ποὺ ἀνησύχησε πολύ. Ἂν ἔλεγα ὄχι;... Κι' αὐτὸς ὁ φόβος ἦταν φυσικώτατος γι' αὐτόν, ποὺ ἀποστρέφουνταν τόσο τὰ βιβλία. Ἐγὼ ὅμως τὰ βιβλία τ' ἀγαποῦσα· δὲν μὰ τρόμαζαν, μὲ τραβοῦσαν· καὶ τὰ λίγα ἐκεῖνα ποὺ κέρδασαν ἀπὸ τὰ χέρια μου, μοῦ εἶχαν δώσει περισσότερη εὐχαριστηση παρὰ κόπο. Γι' αὐτὸ ἡ πρόταση τῆς κυρίας Μίλλιγκαν μ' ἔκανε ἀληθινὰ εὐτυχισμένη κι' ἤμουν πολὺ εἰλικρινὴς ὅταν τὴν εὐχαριστοῦσα γι' αὐτή. Ἂν δέχουνταν κι' ὁ Βιτάλης, θὰ μποροῦσα νὰ μείνω στὸν Κύκνο. Δὲν θἄφηνα τὴν ὡραία αὐτὴ ζωή, δὲν θἀποχωριζόμουν τὸν Ἀρθοῦρο καὶ τὴ μητέρα του.

— Ὥστε δὲν μᾶς λείπει τώρα, εἶπε ἡ κυρία Μίλλιγκαν, παρὰ ἡ συγκατάθεση τοῦ κυρίου σου. Θὰ τοῦ γράψω, ἂν θέλῃ νἄλθῃ νὰ μᾶς βρῇ στὴ Σέττη, γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ γυρίσουμε μαζὶς στὴν Τουλούζα. Θὰ τοῦ στείλω καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ καὶ θὰ τοῦ ἐξηγήσω ποιοὶ λόγοι μᾶς ἐμποδίζουν νὰ πάρουμε τὸ σιδηρόδρομο. Ἔτσι ἐλπίζω νὰ θελήσῃ νἄλθῃ. Κι' ἂν δεχθῇ τὴν πρότασή μου, τότε θὰ συνεννοηθῶ μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ Ρεμῆ, γιατὶ κι' αὐτοὶ πρέπει νὰ ρωτηθοῦν.

Ὤ; ἐδῶ, ἡ συνομιλία πῆγε γιὰ μένα θαυμάσια, λὲς καὶ τὴν ὡδηγοῦσε ἡ καλή μου Μοῖρα μὲ τὸ μαγικό της ραβδί. Μὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια μὲ ξαναγύρισαν ἀπὸ τόνειρο ποὺ μὲ πλανοῦσε, στὴ θλιβερὴ πραγματικότητα.

Νὰ ρωτηθοῦν οἱ γονεῖς μου!

Μὰ βέβαια ποὺ αὐτοὶ θἄλεγαν τότε κεῖνο ποὺ ἐγὼ ἤθελα νὰ μείνῃ κρυμμένο! Ἡ ἀλήθεια θὰ φανερώνουνταν: Παιδὶ πεταμένο στὸ δρόμο, ἔκθετο!

Ὁ Ἀρθοῦρος, ἡ ἴδια ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἴσως, δὲν θὰ μὲ θέλανε πιά!

Τἄχασα ὁλωσδιόλου καὶ στεκόμουν ἄφωνος καὶ τραγμένος.

Ἡ κυρία Μίλλιγκαν μὲ κοίταζε ἐκπληκτη καὶ θέλησε νὰ μὲ κάμῃ νὰ μιλήσω· μὰ δεν τολμοῦσα νἀποκριθῶ στὶς ἐρωτήσεις της. Τότε, νομίζοντας βέβαια πὼς τἀχάχθηκα ἔτσι γιατὶ θἄχαιρόντανε ὁ ἀρρενωπός μου, ποὺ μποροῦσε καὶ νὰ μὲ πάρῃ, δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Τὸ καλὸ ἦταν ποὺ αὐτὰ γίνουνταν βράδυ, λίγη ὥρα πρὶν πλαγιασουμε. Μπόρεσα λοιπὸν νὰ ξεφύγω τὰ περίεργα βλέμματα τοῦ Ἀρθούρου καὶ νὰ κλεισθῶ στὴν καμπίνα μου, μὲ τοὺς φόβους μου καὶ μὲ τὶς σκέψεις μου.

Ἦταν ἡ πρώτη κακὴ νύχτα ποὺ περνοῦσα στὸν Κύκνο· μὰ ἦταν πολὺ κακή, μακρυά, ἀτέλειωτη, γεμάτη ἀγωνία.

Τί νὰ πῶ; τί νὰ κάμω;

Δὲν εὕρισκα τίποτα.

Κι' ἀροῦ ἔκαμα καὶ ξανάκαμα χίλιες φορὲς τὶς ἴδιες σκέψεις, ἀροῦ πῆρα ἕνα σωρό, τὶς πιὸ ἀντίθετες, ἀποφάσεις, σταμάτησα ἐπὶ τέλους στὴν πιὸ εὔκολη μὰ καὶ στὴν πιὸ ἄτολμη: νὰ μὴν κάμω καὶ νὰ μὴν πῶ τίποτα! Ναί, θἄφινα τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν μονάχα τους, κι' ὅ,τι ἔφταινε θὰ τὸ δεχόμουν.

Ἴσως, ἔλεγα, ὁ Βιτάλης δὲν θἄθελε νὰ μπῇς κι' αὐτὸ ἡ ταραγμένη ψυχή μου καὶ τὸ φοβοῦνταν καὶ τὸ ἐπιθυμοῦσε. Ἂν ἦταν ἔτσι, θἄφευγα μαζὶ μὲ τὸν Βιτάλη καὶ δὲν θὰ χρειάζουνταν τότε νὰ φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια.

Γιατὶ τότο μὲ τρόμαζε αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, — ἡ φρικτὴ ὅπως τὴν ἐνόμιζα, — ὥστ' ἔρθασα νὰ εὐχουμαι ὁλόψυχα νὰ μὴ δεχθῇ ὁ Βιτάλης τὴν πρότατη τῆς κυρίας Μίλλιγκαν, νὰ μὴν συμφωνήσουν μεταξύ τους γιὰ μένα.

Ἔτσι θἀναγκαζόμουν βέβαια νἀρίσω τὸν Ἀρθοῦρο καὶ τὴ μητέρα του καὶ ἴσως δὲν θὰ τοὺς ξανάβλεπα ποτέ· μὰ τοὐλάχιστο δὲν θὰ μἀθαιναν τὶ ἤμουν...

Ὡστόσο ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἔγραψε τοῦ Βιτάλη κι' ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔλαβε ἀπάντηση. Σὲ λίγες γραμμὲς ὁ κύριός μου ἔλεγε πὼς δέχουνταν τὴν πρόσκληση καὶ πὼς θὰ ἔρθανε στὴ Σέττη τὸ ἐρχόμενο Σάββατο μὲ τὸ τραῖνο τῶν δυό.

Μὲ τὴν ἄδεια τῆς κυρίας Μίλλιγκαν, πῆρα τὰ σκυλιὰ καὶ τὸν Καρδούλη καὶ πῆγα νὰ τὸν περιμένω στὸ σταθμό.

Τὰ σκυλιὰ ἦταν ἀνήσυχα, σὰ νἄξεραν κάτι, ὁ Καρδούλης ἀδιάφορος κι' ἐγὼ φοβερὰ συγκινημένος. Τί κάλη γίνουνταν στὴν ἀμάθητη ψυχή μου!

Στάθηκα σὲ μιὰν ἄκρη, στὴν αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ, κρατῶντας τὰ σκυλιὰ δεμένα καὶ τὸν Καρδούλη χωμένο στὸ σακκάκι μου, κι' ἐβρίσκεμενα χωρὶς νὰ βλέπω καλὰ τί γίνουνταν γύρω μου.

Τὰ σκυλιὰ μὲ εἰδοποίησαν πὼς τὸ τραῖνο ἔφθασε καὶ πὼς εἶχαν μυρισθῇ τὸν κύριό μας. Αἰσθάνθηκα ἄξαφνα νὰ μὲ τραβοῦν μπροστὰ καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἐπρόσεχα νὰ τὰ κρατῶ καλά, μοῦφυγαν. Ἔτρεχαν μὲ γαυγίσματα χαρᾶς καὶ σὲ λίγο τὰ εἶδα νὰ πηδοῦν γύρω στὸν Βιτάλη, ποὺ εἶχε παρουσιασθῇ μὲ τὴ συνειθισμένη του φορεσιά. Πιὸ γρήγορος ἀπὸ τοὺς σιντρόφους του, ὁ Κάπης ὥρμησε στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ ὁ Ζερμπίνος κι' ἡ Δούλση πιάνουνταν ἀπὸ τὰ πόδια του.

Πλησίασα κι' ἐγὼ καὶ τότε ὁ Βιτάλης, ἀρίνωντας χάμω τὸν Κάπη, μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ, γιὰ πρώτη φορά, μὲ φίλησε στὸ μάγουλο, λέγωντας:

— Μ π ο ύ ν ν τ ί, π ό β ε ρ ο κ α ρ ο!

Σκληρὸς σὲ μένα ὁ Βιτάλης δὲν ἦταν ποτέ· μὰ ποτὲ καὶ τόσο τρυφερός. Γι' αὐτὸ τὸ ἀσυνείθιστο φιλί του, στὴν κατάστατη μάλιστα ποὺ βρισκόμουν, μὲ συγκίνησε πολὺ καὶ μοῦ ἀνέβασε τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Τὸν κοίταζα κι' ἐβρισκα πὼς ἡ φυλακὴ τὸν εἶχε γεράσει πολύ. Τὸ κορμί του εἶχε καμπουριάσει, τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμό, τὰ χείλη του ξεβαμμένα.

— Μὲ βρίσκεις ἀλλαγμένο, Ρεμῆ; μοῦ εἶπε. Ἔ, ἡ φυλακὴ εἶναι κακὴ κατοικία κι' ἡ στενοχώρια κακὴ ἀρρώστεια. Ἂς εἶναι, τώρα πάλι θὰ ξεγυρίσω.

Ἔπειτα, ἀλλάζοντας θέμα:

— Κι' αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ μοῦ γράφει, μὲ ρώτησε, πῶς σ' ἐγνώρισε;

Τοῦ διηγήθηκα πῶς ἀπάντησα τὸν «Κύκνο» καὶ πῶς, ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα, ζοῦσα μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ μὲ τὸ γυιό της. Ὅσα εἴχαμε ἰδῆ, ὅσα εἴχαμε κάμει, ὅλα τοῦ τὰ εἶπα.

Ἡ διήγησή μου ἦταν πολύλογη, γιατὶ φοβούμουν νὰ φθάσω στὸ τέλος καὶ νἀγγίξω ἕνα θέμα ποὺ τόσο μὲ στενοχωροῦσε... Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ πῶ στὸν κύριό μου, ὅτι ἐπιθυμοῦσα νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν ὥστε νὰ μὲ κρατήσουν;

Μὰ δὲν ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ κάμω τέτοια ὁμολογία, γιατὶ πρὶν τελειώσω τὴ διήγησή μου, φθάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου κατοικοῦσε ἡ κυρία Μίλλιγκαν. Ἔπειτα κι' ὁ Βιτάλης δὲν μοῦ εἶπε τίποτα γιὰ τὸ γράμμα της οὔτε γιὰ τὴν πρόταση ποὺ θὰ τοῦκανε ἴσως μ' αὐτὸ τὸ γράμμα.

— Κι' αὐτὴ ἡ κυρία μὲ περιμένει; μὲ ρώτησε ἅμα μπήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο.

— Μάλιστα, νὰ σᾶς πάω στὴν κάμαρά της.

— Περιττό. Πές μου τὸν ἀριθμὸ καὶ στάσου ἐδῶ νὰ μὲ περιμένῃς μὲ τὰ σκυλιὰ καὶ μὲ τὸν Καρδούλη.

Ὅταν μιλοῦσε ὁ κύριός μου, δὲν συνήθιζα ν' ἀντιλέγω καὶ νὰ συζητῶ μ' αὐτὴ τὴ φορὰ κάτι θέλησα νὰ πῶ. Μοῦ φαίνουνταν τόσο φυσικὸ καὶ δίκιο, νἄμαι κι' ἐγὼ μπροστά, στὴν ὁμιλία ποὺ θἄκανε μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν. Ὁ Βιτάλης ὅμως μ' ἕνα νεῦμα μοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα κι' ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ καθήσω 'ς ἕνα πάγκο, ἐκεῖ στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, καὶ νὰ περιμένω μὲ τὰ σκυλιά.

Καὶ τὰ σκυλιὰ θέλησαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Μὰ ὅσο ἀντιστάθηκα ἐγὼ στὴ διαταγή του, ἄλλο τόσο κι' αὐτά. Ὁ Βιτάλης ἤξερε νὰ προστάζῃ.

Μὰ γιατὶ τάχα δὲν ἤθελε νὰ εἶμαι κι' ἐγώ, τώρα ποὺ θὰ μιλοῦσε μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν;

Δὲν πρόφθασα νὰ λύσω τὸ καινούργιο αὐτὸ πρόβλημα, γιατὶ σὲ λίγο εἶδα τὸν Βιτάλη νὰ κατεβαίνῃ.

— Πήγαινε νἀποχαιρετήσῃς τὴν κυρία, μοῦ εἶπε, καὶ σὲ περιμένω ἐδῶ. Φεύγουμε σὲ δέκα λεπτά.

Στάθηκ' ἄφωνος κι' ἀκίνητος.

— Ἔ! μοῦ φώναξε, ἀφοῦ περίμενε λίγες στιγμές. Δὲν ἄκουσες τί σοῦ εἶπα; Τί στέκεσ' ἔτσι σὰν ἄγαλμα; Κάμε γρήγορα!

Ἀπὸ τὸν κάτρο ποὺ εἴμαστε μαζί, πρώτη φορὰ μοῦ μίλησε τόσο ἀπότομα.

Ἐκίνησα γιὰ νἀνεβῶ, μηχανικά, χωρὶς νὰ καταλάβω.

Μὰ μόλις ἔκαμα λίγα βήματα πρὸς τὴν σκάλα, στάθηκα πάλι καὶ ρώτησα:

— Τί εἴπατε λοιπόν;

— Εἶπα πὼς σὲ χρειάζομαι καὶ πὼς κι' ἐσὺ χρειάζεσαι μένα. Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὲ δώσω 'ς αὐτὴ τὴν κυρία. Πήγαινε τώρα καὶ γύρισε γρήγορα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἦλθαν πρῶτα τὰ Μπουρμπούλια, τὰ Μαμούνια, τὰ Σκαθάρια, τὰ Ζουζούνια, καὶ προβάλανε χαζά, ἀπὸ φλοῦδες καὶ κελύφια· ἀπ' τὴ Μάννα τὴ μεγάλη, κάθε σπιθαμή, κάθε σχισμή, ἔβλεπες κι' ἕνα φυντάνι, κι' ἕνα πλάσμα προφαντὸ νὰ προβάλλῃ καὶ νὰ φτάνῃ.

Εἴχανε μπροστά τους βάλει καπετάνο ἕνα Μπούρμπουλα τρανό, σοφὸ κεφάλι, Μπούρμπουλα ἴσως περσινό, ποὺ ὅλα τἄξερε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Δρόμο πήρανε καὶ δρόμο ἀφῆσαν, ἕνα πλάσμα θαμαστό, μιὰ Πεταλούδα, ἀπαντῆσαν. Ἄπλωνε στὸν ἥλιο τὰ φτερά της, λαμπερὰ φτερά, τάχα πὼς ἤθελε νὰ τὰ στεγνώσῃ, ἐνῶ ἤτανε στεγνὰ (πλάσμα κούφιο, χωρὶς γνώση), μὰ ἴσως ἤθελε στ' ἀληθινὰ νὰ τὰ δῇ ὁ Μπούρμπουλας καὶ νὰ τὰ καμαρώσῃ (πλάσμα χωρὶς γνώση), γιατὶ ὁ Ἥλιος ὁ καλὸς τῆς τἄχε δώσει, ὅλα χρώματα καὶ γνούδια καὶ φανταχτερὰ καλούδια.

Μήτε γύρισε νὰ δῇ τὰ Ζούδια, κοντροστρούμπουλα, κοντά. Μὰ τὰ Ζούδια τὴν κοιτοῦσαν, καὶ τὴν προσκυνοῦσανε, σὰ ζούδια εἴτε ἀθῶα, εἴτε κουτά. Μὰ κι' ὁ Μπούρμπουλας τὴ γνώρισε καὶ μὲ λόγια ταπεινὰ τὴν καλωσόρισε.

[Ἀπόσπασμα] **ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ**

Η ΔΟΞΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (*)

1

Ἡ Δόξα ἀμάραντα στεφάνια πλέκει,
Καινούργια τρόπαια μᾶς τραγουδεῖ,
Ἡ Νίκη ὁλόχαρη δεξιά της στέκει,
Κρατῶντας δάφνινο χλωρὸ κλαδί.

2

Τὰ οὐράνια δῶρά της τὰ ζηλεμένα,
Τοῦ ἐνδόξου Ἔθνους μας θεῖοι παλμοί,
Πάντοτ' ἀχώριστα μ' αὐτὸ ἑνωμένα
Πόνοι του αἰώνιοι, πόθοι θερμοί.

3

Δόξα, τραγούδησε γλυκὰ τραγούδια,
Ξύπνησε, ἄναψε παληοὺς καϋμούς.

4

Ἐκεῖ, στὰ ὁλόχρυσα φτερὰ τοῦ Χρόνου,
Ποῦν' τὰ παλάτια μου τὰ μαγικά,
Στοῦ σμαραγδένιου μου αἰώνιου θρόνου,
Ἑλλὰς περήφανη, πύργα κοντά.

5

Σύ' σαι ἡ αὐγούλα τοῦ ὡραίου μου δρόμου
Τῆς Τέχνης, τοῦ Λόγου ἀγνὴ πηγή,
Σὺ ἐχθρὸς τοῦ Σκότους, ἐχθρὸς τοῦ Τρόμου,
Τοῦ ὡμοφοῦ Μάννα, Θεοῦ πνοή.

6

Πιστὴ στὰ βάσανα καὶ στοὺς θριάμβους,
Σὲ στεφανώνω, Σ' ἀκολουθῶ.

7

Τὸ ἅγιο Σου φύτημα σπιθηροβόλο
Πλάθει, μορφώνει, σκορπίζει φῶς.
Προόδου ἄγγελος στὸν Κόσμον ὅλο
Ποῦ ἔκλεξε κι' ἔστειλε ὁ Θεὸς αὐτός.

8

Τὰ πρῶτα χρόνια μου τὰ εὐτυχισμένα
Μὲ Σὲ ζυμώθηκαν, Ἑλλάς, μαζί.
Τὰ πρῶτα μῦρα μου τὰ ζηλεμένα
Τιμὲς καὶ Δόξες ἔχουσες Σύ.

9

Παντοῦ τὰ ἔργα Σου μαγεύουν, λάμπουν,
Παντοῦ ἡ πνοή Σου ζωογονεῖ.

10

Εἶδα μιὰ ἡμέρα τὴ θεία Ἰδέα
Μεσ' στὸ γαλάζιο σου γλυκὸ οὐρανό,
Ποὺ σοῦ ἐπέταγε λουλούδια νέα
Μὲ τ' ἀφράκι τὸ πρωϊνό.

11

Καὶ τὰ λουλούδια γέννησαν Μοῦσες,
Χάριτες, Ἔρωτες, Μοῖρες, Θεούς;
Ἑλλάδα, Σ' ἄκουσα, γλυκολαλοῦσες
Ἄλλα τραγούδια, ἄλλους σκοπούς.

12

Κι' ἀπὸ τὰ μάρμαρα μορφὲς προβάλλουν,
Τὸ Χρῶμα κόσμους δημιουργεῖ,
Τρελλοὶ οἱ τόνοι κλαῖνε καὶ ψάλλουν,
Μεθῷ τὸ πνεῦμα, μεγαλουργεῖ.

13

Μαγεύει ἡ Τέχνη Σου μὲ τὰ εἴδωλά της
Ἡ Φύσις τρέχει καὶ Σὲ φιλεῖ.

14

Μὲ τὴν ἀθάνατη γλυκειὰ Σου γλῶσσα
Ψάλλουνε Μοῦσες, λαλοῦν Θεοί,
Τοῦ Λόγου θαύματα πλάθουνε τόσοι,
Αἰώνιοι φωστῆρες οἱ παλαιοί.

15

Γελοῦνε δάση, βουνὰ χορεύουν,
Παίζουν ποτάμια, βράχια μιλοῦν,
Θνητοὶ κι' ἀθάνατοι μαζὶ παλεύουν,
Χαίρουν, θυμώνουν, χαμογελοῦν.

16

Περίσσια εὐγένεια καὶ εὐφυΐα
Πνεῦμα καὶ αἴσθημα ζωοποιοῦν.

17

Βωμοὺς καινούργιους, ἄλλες λατρεῖες
σκορπάει στὴ γῆ Σου τὴν Ἱερά,
γεννᾶει ἡμίθεους, σπέρνει θυσίες,
Παρθένα ἡ κόρη Σου ἡ Ἐλευθερία.

18

Αἰῶνες πέρασαν, ἔθνη χαθῆκαν,
Τύραννοι, βάρβαροι σβύνουν καὶ πᾶν
Κι' ὅμως τὰ θαύματα παντοῦ σωθῆκαν
Καὶ Σὲ Νικήτρια ψάλλει τὸ Πᾶν.

19

Νὰ ὁ Παρθενῶνας, μάρτυς γιὰ Σένα,
Νὰ Μαραθώνεια σεπτὰ κορμιά,
Γιγάντων ξύπνημα τὸ Εἰκοσιένα,
Κιλκίς, Δοϊράνη κι' Ἁγιὰ Σοφιά.

20

Ὦ! τί χαρμόσυνα σημαίνει πέρα,
Σὰν τῆς Ἐφκάλοφης νὰν ἐκκλησιές.
Ναί! χαιρετίζουν τὴν Ἁγία Μέρα
Ποὺ τόσες πέθαναν γι' αὐτὴ γενιές.

21

Κι' ἀντιβοῖζει τοῦ θείου Ὁμήρου
Ἡ χρυσοστόλιστη πανώρια γῆ,
Βογγοῦν οἱ βράχοι καὶ τῆς Ἠπείρου
Κι' ὅλοι τῆς Θράκης οἱ ποταμοί.

22

Ἑλλάδα ἀθάνατη, γλυκειὰ μητέρα,
Ποὺ τόσα ἔκανες στὸν Κόσμ' αὐτό,
Θὰ ζῇς αἰώνια, παντοῦ ὑπερτέρα:
Τῶχει στὴ Μοῖρα Σου ὁ Θεὸς γραφτό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ

(*) Τὸ ἐμπνευσμένον αὐτὸ ποίημα, ἔργον τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ τοῦ Δ' Γυμνασίου Ἀθηνῶν κ. Γεωργίου Πυλαρινοῦ, ἀκηγγέλθη εἰς τὸ Παδίον τοῦ Ἄρεως, κατὰ τὴν σχολικὴν ἑορτὴν τῆς 25 Μαρτίου, ὑπὸ τοῦ ἀρίστου μαθητοῦ τῆς Δ' κ. Ἰωάν. Μαρμαρίδου.—Σ. τ. Δ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

Πρώτμα εἶχα συνειθίσει στίς ἔγνοιες τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ μαυρίζουν τὴν καρδιὰ καὶ τὰ νιάτα μαραζώνουν. Ἔνοιωθα καλὰ τὴν κατάστασή μας. Καὶ γιὰ τοῦτο, ἁμα μοῦ εἶπε ἡ μάννα μου νὰ ξεκοπῶ ἀπὸ τὸ σκολειὸ καὶ νὰ πάω στὰ Γιάννινα νὰ δουλέψω, δὲν τῆς εἶπα ὄχι.

Ὁ Γιάννης τοῦ Βάγγου, δέκα ὀχτὼ δέκα ἐννιὰ χρονῶν παιδί, ποὺ ἦταν ὑπάλληλος σ' ἕνα κουρεῖο στὰ Γιάννινα, μᾶς εἶπε μιὰ μέρα, ποὺ ἦταν στὸ χωριο, πὼς ἦταν δική του ἔγνοια νὰ μοῦ βρῇ δουλειά, ἔφτανε μονάχα νὰ κάναμε τὴν ἀπόφαση. Καὶ τὴν ἀπόφαση τὴν κάναμε. Ξεκόπηκα ἀπὸ τὸ σκολειό. Τετάρτη Δημοτικοῦ ἤμουν τότε. Τέσσερες μῆνες ε'χα σ' αὐτὴ τὴν τάξη.

Ποιὸν μῆνα λοιπὸν ἀποτραβήχτηκα, λογαριάστε μόνοι σας καὶ βρέστε τὸν ἐσεῖς. Εἶναι εὔκολος λογαριασμός.

* * *

Ἡ μάννα μου, τὴν περισσότερη νύχτα, δὲν κοιμήθηκε. Ζύμωσε μιὰ κουλούρα ἀπὸ ἀραποσίτικο ἀλεύρι, τὴν ἔβηξε μὲ προσοχὴ νὰ μὴ τὴν κάψῃ κι' ἄψητη μὴ τὴν ἀφήσῃ, καὶ μοῦ ἑτοίμασε κάτι ρουχαλάκια. Σὰν ξημέρωσε, ἦρθε καὶ μὲ ξύπνησε μὲ γλυκόλογα καὶ φιλιά.

Σηκώθηκα. Νίφτηκα, ντύθηκα, ἔφαγα μὲ τ' ἄλλα τ' ἀδέλφια μου, τὴ Λένη καὶ τὸν Κωστούλα. Καὶ θέλησα νὰ φύγω ἀμέσως ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε ἡ μάννα μου. Θὰ σταθῇς λίγο ἀκόμα, παιδί μου, ὡς ποὺ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος, νὰ πέσῃ τὸ κρύο καὶ νὰ ζεσταθῇ ἡ μέρα.

Δεκέμβρης μαθέ.

Πρὶν ξεκινήσω νὰ φύγω, ἔκανα τὴν προσευχή μου μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τοῦ σπιτιοῦ μας, δηλ. εἶπα τὸ Ἅγιος ὁ Θεός, τὸ Πάτερ ἡμῶν, ἔκανα τρεῖς μετάνοιες, φίλησα τὴν εἰκόνα.

Κι' ἤμουν ἕτοιμος.

Φιλήθηκα μὲ τὴ Λένη τὴν ἀδερφή μου.

— Νὰ μοῦ στείλῃς ἕνα μαντήλι, μοῦ εἶπε.

— Καὶ σένα μαντήλι, καὶ τοῦ Κωστούλα σκουφάκι, καὶ τῆς μάννας ποδιὰ νὰ τὴ φορῇ τὲς γιορτές, εἶπα ἐγὼ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ σταθερὴ φωνή.

Ἡ μάννα μου σφούγγιζε τὰ δάκρυά της. Ἐναφιλήθηκα πάλι μὲ τ' ἀδέρφια μου.

Ἡ μάννα μου μὲ ξεπροβόδησε ὡς μιὰν ὥρα δρόμο. Καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμο μ' ὁρμήνευε:

— Φρόνιμα καὶ γλυκὰ μ' ὅλον τὸν κόσμο, μοῦλεγε. Καὶ τὸ μάστορή σου νὰ τὸν τιμᾶς. Νὰ μὴ πιάνεσαι μὲ κανένα. Μὲ τὸν καλὸ τὶ λόγο σκλαβώνεις τὸν ἄλλο. Καὶ τὸ νοῦ σου πάντα στὸ Θεό. Αὐτὸς εἶναι μεγαλοδύναμος κι' ἅμα ἔχεις τὸ νοῦ σου σ' αὐτόν, θὰ σὲ βγάζῃ ἀπὸ κάθε δυσκολία. Τὸ νοῦ σου στὸν Θεό. Τίμιος καὶ μακρυὰ ἀπὸ κακὲς συναναστροφές. Ἔτσι νάχῃς τὴν εὐχή μου, παιδί μου. Καὶ πέτρες σὰν πιάνῃς, μάλαμα νὰ γένωνται. Ἔτσι νὰ κάνῃς, παιδί μου, γιὰ νάχῃς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγιᾶς πρῶτα κι' ὕστερα ἐμένα. Κι' ὁ Θεός νὰ σ' ἀξιώσῃ ν' ἀναστήσῃς τὸ σπίτι μας, τὸ ξεπεσμένο ἀρχοντικό. Κι' ἀπὸ κρύωμα νὰ φυλάγεσαι. Γιατί μὲ τὸ κρύωμα ἔρχεται καὶ κάθε ἀρρώστεια. Καὶ στὰ ξένα σὰν ἀρρωστήσῃς, ποιὸς θὰ σὲ κοιτάξῃ; Δὲν εἶν' ἐκεῖ ἡ μάννα σου. Σύρε, παιδί μου, στὸ καλὸ μὲ τὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας.

Μοῦ κρέμασε τὸ σακκούλι στὸν ὦμο. Μοῦδαλε στὸ χέρι δυὸ δραχμές. Μὲ φίλησε δακρυσμένη καὶ μ' ἀγκάλιασε σφιχτά.

— Ἀχ! παιδάκι μου, ποὺ σὲ στέλνω στὸν ξένο κόσμο...

— Σύχασε, μάννα, καὶ μὴν κλαῖς. Ὅλος ὁ κόσμος ταξειδεύονται.

Ὕστερα, ἀφοῦ χωριστήκαμε κι' ἔκανα πέρα, ἔτρεξαν τὰ δάκρυά μου.

Μπορεῖ νἆναι κανένας, ποὺ θὰ σκάσῃ. Ἂν δὲ μάθῃ τί μοῦχε βάλει ἡ μάννα μου μέσα στὸ σακκούλι. Λοιπὸν γιὰ νὰ προλάβω τέτοιο κακό, τὸ λέγω: Κάτι ρουχαλάκια, τὴν ἀραποσίτικη κουλούρα, δυὸ αὐγὰ βραστὰ κι' ἕνα κρομύδι.

Ἐρτὰ ὥρες δρόμος ἀπὸ τὸ χωριό μου ἴσαμε τὰ Γιάννινα δὲν μοῦ φάνηκε καθόλου καὶ μ' ὅλο τὸ βάρος ποὺ εἶχε τὸ σακκούλι μου. Περπατοῦσα κι' ὀνειρεβόμουν. Καὶ τόνειρό μου ἦταν χαρούμενο κι' ἔβλεπα σ' αὐτὸ ζωὴ εὐτυχισμένη καὶ ρόδινη. Καὶ μέσα στ' ὄνειρό μου ἐφάνταζε ἕνα καλὸ σπίτι καὶ μέσα σ' αὐτὸ ἐγώ, ἡ μάννα μου καὶ τ' ἀδέρφια μου ἀξέγνοιαστοι καὶ γιορτοφορεμένοι.

* * *

Ὁ Γιάννης τοῦ Βάγγου μὲ πῆγε σ' ἕναν φούρναρη. Σ' αὐτὸν θὰ δούλευα. Ὁ μάστορής μου αὐτὸς θὰ ἦταν. Κι' αὐτὸς θὰ μ' ἔστελνε μὲ τὴν κανίστρα στὸ κεφάλι, νὰ κουλῶ κουλουράκια ὄξω στοὺς δρόμους.

Μὲ σήκωνε πρωί. Μοῦδινε τὴν κανίστρα μὲ τὰ κουλουράκια καὶ δρόμο ἔξω. Στεκόμουνα ὅλο καὶ σὲ σταυροδρόμια. Ἀποκεῖ θὰ διάβαιναν παιδιὰ νὰ πάνε στὸ σκολειό· παιδιὰ νὰ πάνε στὰ μαγαζιά, ὅπου δούλευαν καὶ χωριατόπουλα θὰ περνοῦσαν ἀποκεῖ μὲ κότες καὶ μ' αὐγὰ γιὰ τὴν ἀγορά. Ἀποκεῖ θὰ διάβαιναν ὅλοι αὐτοί. Ἐκεῖ ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη θέση νὰ πουλήσω τὰ κουλουράκια μου. Ἀποκεῖ ἂν φανερώνουνταν κι' ἡ μάννα μου;

— Φρέσκα κουλουράκια!

Σὰν τὸ κρύο, ποὺ κάνει στὰ Γιάννινα τὸ πρωὶ τὸν χειμῶνα, δὲν πιστεύω πουθενὰ καὶ πουθενὰ ἄλλοῦ νὰ κάνῃ! Σὲ τρυπάει τῆς λίμνης ἡ ὑγρασία. Ἕνα λεπτὸ παλτό, ποὺ φοροῦσα ἐγώ, τί ζέστα θὰ βαστοῦσε; Κρώνα, χτυποῦσαν τὰ δόντια μου, τὰ πόδια μου πονοῦσαν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ μέσα στὴν καρδιά μ' ἄγγιζεν ὁ πόνος. Ὄχι! δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν ἀέρα τὰ δάκρυά μου, γιατὶ ἀέρας δὲ φυσοῦσε· ἀλλ' ἀπὸ τὸ τσουχτερὸ τὸ κρύο κι' ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ποδιῶν μου. Κι' ἀπὸ τὸ παράπονό μου πιὸ πολύ. Ἔχωνα τὰ χέρια μου κατάσαρκα στοὺς κόρφους, κάτω ἀπὸ τὲς μασχάλες. Μὰ τὰ πόδια μου, ποὺ πάγωναν; Τὰ χτυποῦσα κάτω στὸ καλδερίμι σὰν τ' ἄλογο τὸ νηστικό, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Τράκ τράκ ἔκαναν τὰ παληά μου χοντροπαπούτσια. Ἐπαιρνα ὕστερα τὴν κανίστρα στὸ κεφάλι μου καὶ μὲ τὰ χέρια μου κατάσαρκα στοὺς κόρφους, κινοῦσα νὰ παγω ἄλλοῦ. Περπατοῦσα γιὰ νὰ ζεσταθῶ.

— Φρέσκα κουλουράκια.

Ἥλιος πουθενά. Κρύο τσουχτερό! Τὸ κορμί μου κρύο σὰν τὸ χιόνι. Τρέμω. Τὰ πόδια μου πιὰ δὲν τὰ καταλαβαίνω. Τ' αὐτιά μου αἷμα λὲς θὰ στάξουν. Φωτιά, φωτιά, δυὸ κάρβουνα νὰ ζεσταθῶ, νὰ ξεπαγώσω τὰ πόδια μου, τ' αὐτιά μου, τὸ κορμί μου, ὅλος νὰ ζεσταθῶ μιὰ φορά. Ἀχ! πότε νὰ περνοῦσε ἡ ὥρα... Νὰ χτυποῦσαν οἱ καμπάνες μεσημέρι, νὰ πήγαινα στὸ φοῦρνο νὰ ζεσταινόμουν. Ποῦ εἶσαι, μάννα μου;

[Ἕπεται τὸ τέλος] **ΑΘ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ**

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἀνέβηκε τότε στὸν πάγκο του καὶ τριγύρισε τὸ φανάρι σὲ διάφορα μέρη τοῦ τοίχου ἐκείνου, ποὺ ἐχώριζε τὴν κρύπτη ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἑστία τοῦ ἡφαιστείου. Τί παχος νὰ εἶχε ὁ τοῖχος αὐτός; Ἑκατὸ πόδια ἢ δέκα; Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ. Δὲν θὰ ἦταν ὅμως καὶ τόσο χονδρός, ἀφοῦ οἱ ὑπόγειοι κρότοι ἀκούγουνταν τόσο καθαρά.

Ὁ μηχανικός, ἀφοῦ ἐξέτασε τὸ τοίχωμα, ἀκολουθῶντας μιὰ ὁριζόντια γραμμή, ἔδεσε ἔκειτα τὸ φανάρι 'ς ἕνα κουπί κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ τὸ ἐξέτασῃ καὶ ψηλότερα.

Ἐκεῖ πάνω, ἀπὸ κάτι σχισμάδες σχεδὸν ἀόρατες (*), ἐξέφευγε ἕνας καπνὸς πνιγηρός, ποὺ βρώμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς σπηλιᾶς. Σκασίματα ἐχάραζαν τὸν τοῖχο καὶ μερικά, ποὺ φαίνουνταν πιὸ ζωηρά, ἔφθαναν ὡς κάτω, δυὸ-τρία μόνο πόδια ψηλότερ' ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς κρύπτης.

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἔμεινε πρῶτα σκεπτικός. Ἔπειτα ψιθύρισε πάλι αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ναί, ὁ πλοίαρχος εἶχε δίκιο. Ναί, ἐδῶ εἶναι ὁ κίνδυνος· καὶ κίνδυνος φοβερός!

Ὁ Ἄυρτων δὲν εἶπε τίποτα, παρὰ 'ς ἕνα νεῦμα τοῦ Κύρου Σμὶθ ξυπνήσασε τὰ κουπιὰ τοῦ καὶ ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, οἱ δυὸ ἄποικοι ἐβγαίναν ἀπὸ τὴν κρύπτη Δακκάρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐξηγεῖ στοὺς συντρόφους του τὸν κίνδυνο.—Τὸ καράβι πρέπει νὰ τελειώσῃ.—Τελευταία ἐπίδοκεψη στὴ στάνη.—Πάλη φωτιᾶς καὶ νεροῦ.— Τί μένει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νησιοῦ.—Ἀποφασίζεται νὰ ρίξουν τὸ καράβι στὴ θάλασσα.—Ἡ νύκτα τῆς 8 πρὸς τὴν 9 Μαρτίου.

Τάλλο πρωί, 8 Ἰανουαρίου, ἀφοῦ πέρασαν ἕνα ἡμερόνυκτο στὴ στάνη κι' ἔκαμαν ὅ,τι χρειάζουνταν ἐκεῖ, ὁ Κύρος Σμὶθ κι' ὁ Ἄυρτων γύρισαν στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Ἀμέσως ὁ μηχανικὸς μάζεψε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς ἀνακοίνωσε, ὅτι ἡ νῆσος Λίγκολν ἔτρεχε ἕνα πολὺ μεγάλο κίνδυνο, ποὺ καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμη δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ.

— Φίλοι μου, τοὺς εἶπε,—κι' ἡ φωνή του μαρτυροῦσε συγκίνηση βαθειά,— ἡ νῆσος Λίγκολν δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖνες ποὺ θὰ διατηρηθοῦν ὅσο κι' ἡ σφαῖρα τῆς γῆς. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ καταστραφῇ. Κι' ἐπειδὴ ἡ αἰτία τῆς καταστραφῆς εἶναι μέσα της, τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν σώσῃ.

Οἱ ἄποικοι κοιτάχθηκαν καὶ κοίταξαν τὸ μηχανικό. Δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν.

— Ἐξηγήσου, Κύρε! εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Ἐξηγοῦμαι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ, ἢ καλύτερα, σᾶς μεταδίδω τὴν ἐξήγηση ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ πλοίαρχος Νέμος, στὴ μυστικὴ ἐκείνη συνομιλία ποὺ κάναμε οἱ δυὸ μας.

— Ὁ πλοίαρχος Νέμος! ἐφώναξαν οἱ ἄποικοι.

— Ναί, καὶ εἶναι ἡ τελευταία ὑπηρεσία ποὺ θέλησε νὰ μᾶς προσφέρῃ πρὶν πεθάνῃ.

— Ἡ τελευταία; ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Δὲν τὸ πιστεύω! Νὰ ἰδῆτε ποὺ, καὶ πεθαμένος, θὰ μᾶς προσφέρῃ κι' ἄλλες ἀκόμα!

— Μὰ τί σοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος Νέμος; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Μάθετέ το λοιπόν, φίλοι μου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ἡ νῆσος Λίγκολν δὲν εἶναι καμωμένη σὰν τὶς ἄλλες τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ὁ πλοίαρχος Νέμος παρατήρησε ὅτι, ἀπὸ μιὰ ἰδιαίτερη κατασκευὴ ποὺ ἔχει, μιὰ μέρα θὰ ἀνατιναχθοῦν τὰ ὑποβρύχια θεμέλιά της.

— Ἡ νῆσος Λίγκολν θὰ ἀνατιναχθῇ! Ὄχι βά! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, ποὺ μὲ ὅλο τὸ σεβασμὸ ποὺ εἶχε γιὰ τὸν Κύρο Σμίθ, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ σηκώσῃ τοὺς ὤμους.

— Ἄκουσε, Πέγκροφ, ἐξακολούθησε ὁ μηχανικός, τί παρατήρησε ὁ πλοίαρχος Νέμος καὶ τί ἐξακρίβωσα κι' ἐγώ, χθὲς ποὺ πῆγα στὴν κρύπτη Δακκάρ. Αὐτὴ ἡ κρύπτη προχωρεῖ, στὰ σπλάγχνα τοῦ νησιοῦ μας, ὡς τὸ ἡφαίστειο καὶ δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν κεντρική του ἑστία παρὰ μ' ἕνα τοίχωμα, ποὺ σχηματίζει τὸ βάθος, νὰ ποῦμε, τῆς σπηλιᾶς. Τὸ τοίχωμα λοιπὸν αὐτὸ εἶναι τώρα κατασχισμένο, καταρραγισμένο κι' ἀπὸ τὶς σχισμάδες του ξεφεύγουν τἀέρια ποὺ παράγονται μέσα στὸ ἡφαίστειο.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ποὺ τὸ μέτωπό του ζάρωσε δυνατά.

— Παρατήρησα λοιπόν, ὅτι αὐτὲς οἱ σχισμάδες μεγαλώνουν ὁλοένα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ πίεση, ὅτι τὸ τοίχωμα σχίζεται λίγο-λίγο καὶ ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἅμα σχισθῇ ἀρκετά, θὰ περάσῃ μέσα ἡ θάλασσα, ποὺ γεμίζει τώρα τὴ σπηλιά.

«Οἱ ἄποικοι δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ σταθοῦν ἐκεῖ».

— Ὠραῖα! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, ποὺ ἐδοκίμασε νὰ σταυτιευθῇ ἀκόμα μιὰ φορά. Ἡ θάλασσα θὰ σβύσῃ τὸ ἡφαίστειο καὶ θὰ τελειώσουν ὅλα.

— Πραγματικῶς θὰ τελειώσουν ὅλα! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ περάσῃ ἡ θάλασσα ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ θὰ χυθῇ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἑστία τοῦ ἡφαιστείου ὡς τὰ ἔγκατα τοῦ νησιοῦ, ὅπου βράζουν τὰ μέταλλα, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, Πέγκροφ, ἡ νῆσος Λίγκολν θανατιναχθῇ, ὅπως θανατιναζουνταν ἡ Σικελία, π.χ., ἂν χύνουνταν μέσα στὴν Αἴτνα ἡ Μεσόγειος Θάλασσα!

Οἱ ἄποικοι δὲν ἀποκρίθηκαν τίποτα. Κατάλαβαν ἐπιτέλους ποιὸς κίνδυνος τοὺς ἀπειλοῦσε.

Ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν ἔλεγε καμμιὰ ὑπερβολή. Πολλοὶ ἄνθρωποι σκέφθηκαν ὡς τώρα, πὼς θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ σβύσουν τὰ ἡφαίστεια, ποὺ σχεδὸν ὅλα ὑψώνονται κοντὰ σὲ θάλασσες ἢ λίμνες, ἂν ἔκαναν τρόπο ὥστε νὰ μποῦν μέσα τὰ νερά. Δὲν ἤξεραν ὅμως πὼς ἔτσι θανατιναζουνταν ἕνα μέρος τῆς γήϊνης σφαίρας, ὅπως ἕνα καζάνι ἀτμομηχανῆς, ὅταν περιορίζεται ἄξαφνα ὁ ἀτμός. Γιατὶ τὸ νερὸ ποὺ θάπεφτε 'ς ἕνα κλειστὸ χῶρο, ὅπου ἡ θερμοκρασία εἶναι χιλιάδων βαθμῶν, θὰ ἐξατμίζουνταν ἀμέσως μὲ τέτοια δύναμη, ποὺ κανένας φραγμὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ἀντισταθῇ.

Ἤταν λοιπὸν φανερό, ὅτι ἡ νῆσος Λίγκολν δὲν θὰ βαστοῦσε παρὰ ὅσο καὶ ὁ τοῖχος τῆς κρύπτης Δακκάρ. Κι' ἡ φοβερὴ καταστροφὴ ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε, δὲν ἦταν ζήτημα οὔτε μηνῶν, οὔτ' ἑβδομάδων· ἦταν ζήτημα ἡμερῶν καὶ ἴσως ὡρῶν!...

Τὸ πρῶτο αἴσθημα τῶν ἀποίκων ἦταν λύπη βαθειά. Δὲν συλλογίζουνταν τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε αὐτοὺς τοὺς ἴδιους, παρὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἐδάφους ἐκείνου ποὺ τοὺς ἔδωσε ἄσυλο, τοῦ νησιοῦ ἐκείνου ποὺ τὸ ἀγαποῦσαν καὶ ποὺ ὀνειρεύουνταν νὰ τὸ κάμουν μιὰ μέρα εὐτυχισμένο. Μάταιοι τόσοι κόποι, χαμένη τόση ἐργασία!

Ὁ Πέγκροφ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα χοντρὸ δάκρυ ποὺ ἔπεσε στὸ μάγουλό του καὶ ποὺ δὲν ἐσκέφθηκε κἂν νὰ τὸ κρύψῃ.

Ἡ συνομιλία βάσταξε ἀκόμα λίγη ὥρα. Οἱ ἄποικοι συζήτησαν ποιὲς πιθανότητες σωτηρίας μποροῦσαν νἄχουν ἀκόμα. Κι' ἔφθασαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν στιγμή, καὶ ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ καραβιοῦ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ μὲ κάθε θυσία τὸ γρηγορώτερο, γιατὶ δὲν ἦταν κι' ἄλλη σωτηρία γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Λίγκολν.

Ὅλοι τώρα ἔπρεπε νὰ ἐργασθοῦν στὸ ναυπηγεῖο, χωρὶς νὰ κοιτάξουν τίποτ' ἄλλο. Τί θὰ τοὺς ἐχρησίμευε, ἀλήθεια, νὰ θερίσουν, νὰ μαζέψουν, νὰ κυνηγήσουν, ναὐξήσουν τὶς κοπομήθειες τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ; Τώρα ὅλα περιττά.

Ὅσα εἶχαν οἱ ἀποθῆκες καὶ τὰ κελλάρια, ἔφθαναν μὲ τὸ παραπάνω γιὰ νὰ ἐφοδιάσουν ἕνα πλοῖο χωὶ γιὰ τὸ πιὸ μακρινὸ ταξεῖδι. Τὸ μόνο ἀναγκαῖο ἦταν τώρα νὰ τελειώσῃ τὸ πλοῖο, γιὰ νὰ καταφύγουν 'ς αὐτὸ οἱ ἄποικοι πρὶν ἔλθῃ ἡ ἀναπόφευκτη καταστροφή.

[*Ἕπεται συνέχεια*]

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου σελ. 141.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΝΘΕΙΑ ΤΟΥ ΡΑΒΙΝΔΡΑΝΑΘ ΤΑΓΟΡ

ΟΧΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ

Όχι δὲν εἶναι δουλειὰ σου
νἀνοίγεις σὲ λουλούδια
τὰ μπουμπούκια·
Σεῖσε το καὶ χτύπησέ το
τὸ μπουμπουκι· δὲ δύνεσαι
νὰ τὸ κάνεις
νὰ λουλουδίσῃ· λερώνει
τὰ βέβαια τὸ ἀγγιγκὰ
σου· τὸ πιάνεις
καὶ μαδᾷς τὰ πέταλά του
κομμάτια κομμάτια
σκορπώντας τα
στὴ σκόνη. Καὶ ὅμως χρῶμα
ἡ μυροῦδιὰ δὲ φαίνεται.
Ἀ! δὲν εἶναι
δουλειὰ δική σου νὰ κάνῃς
τὸ μπουμπούκι νἀνοίξει καὶ
λουλουδίσει.
Τὸ κάνει τόσο ἁπλᾶ
Αὐτὸς ποὺ νἀνοίξει μπορεῖ
τὸν κάλυκα.
Ρίχνει ἕνα βλέμμα καὶ
ὁ χυμὸς τῆς ζωῆς πηδᾷ
στὶς φλέβες του·
τὸ λουλούδι στὴν πνοή του
ἀνοίγει τὰ φτερά του καὶ
φτερουγίζει.
Χρώματα ξεχύνονται ἔξω
σὰ λαχτάρα τῆς καρδιᾶς,
Γλυκὸ ἕνα
κι' ἀγνὸ μυστικὸ προδίνει
ἡ μυροῦδιὰ τοῦ ἄνθους
τοῦ ὡραίου.
Αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νἀνοίξει
τὸ μπουμπούκι, τὸ κάνει
ἁπλᾶ ἔτσι.

Κρινιοπράτη

ΣΤΟ ΘΡΑΧΟ ΤΟΥ ΞΟΚΚΛΗΣΙΟΥ

Χαρισμένο στὴν Ἀρσινόη.

Δυὸ χρόνια λείπει ὁ ἄντρας της καὶ τώρα ποὺ βρῆκε σειρὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν τόπο του, παρακαιροὶ δὲν τὸν ἀφήνουν. Πῆρε τὴν εἴδηση αὐτὴ ἡ καπετάνισσα καὶ ἀμέσως κατέβηκε μὲ τὴν κορούλα της. Κινδύνευσε γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ θαλασσοδαρμένο βράχο ποὺ εἶναι τὸ ξωκκλήσι τῆς ἁγιᾶς Θαλασσινῆς. Ἄναψε τὰ κιαντήλια, θύμιασε κι' ἔπειτα πῆρε μερικὰ ἁγιολούλουδα ἀπ' τὸ στεφάνι, κοῦχαν πλέξει τὰ κορίτσια στὴ μνήμη της, καὶ τἄδωσε στὴν κόρη της νὰ τὰ ρίξῃ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ καλοσυνέψῃ.

Μὲ μεγάλο σεβασμὸ τὰ κρατοῦσε ἐκείνη καὶ σιγὰ σιγὰ κατέβηκε χαμηλότερα. Τἄρριξε καὶ στάθηκε. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὰ χέρια της βρῆκαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. καὶ τὰ κοραλένια χειλάκια της ψιθύρισαν μιὰ σιγαλὴ προσευχή. Τὰ γαλανὰ μάτια της κοίταζαν μιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ τὴν ἀφρισμένη θάλασσα. Ὁ βορριᾶς φυσοῦσε μανιασμένος. μὰ ἐκείνη ἤθελε νὰ τελειώσῃ τὴν παράκληση της. Τὰ χρυσὰ της μαλλιὰ μὲ τὴ θαλασσιὰ κορδελίτσα λές κι' ἔκαναν σιγὰ σὲ κάποια κάτασπρα πανιὰ ποὺ μὲ τῆς φαντασίας τὰ μάτια τἄβλεπε πέρα βαθιά.

Οἱ ἀφροὶ ποὺ ξεσποῦν τὴ βρέχουν, μὰ τὰ χείλη της ἀκόμη ψιθυρίζουν:

«Κάμε καλοτάξειδο, θάλασσα κυρά μου, τὸ καράβι μας, καὶ γρήγορα φέρε το κοντά μου!»

Κάκια

ΟΡΦΡΙΝΗ ΔΡΟΣΙΑ

1

Μέσ' στοῦ Ἀνέμου τὸ βούισμα,
μὲς στὸ ξεμυάλισμά του,
ποὺ ἡ χλαμύδα ξεγύμνωσε
τὰ ὁλοκρύα πλευρά του,

Καὶ ποὺ λάμπει σὰν κρούσταλλο
παγωμένη ἡ καρδιά του,
—Ἡ ψυχή μου ἀνατρίχιασε
σὰν ἀπὸ διεβα Θανάτου.—

2

Σύγνεφο διαβατάρικο,— λευκὸ
σὰ χιόνι, κι' ἄλαφρὸ σὰ μιᾶς θεᾶς
πέπλος,—στὸ βαθυγάλαζο οὐρανὸ
γοργὰ-γοργὰ περνώντας χαιρετᾷς.

—Εἶσ' ἄραγε χορὸς ἀγγελουδιῶν;
ἀνάλαφρη θεοῦ δροσοπνοή;
—Μὰ μοιάζεις, καθὼς ἔφυγες μα-
[κρυά,
μιᾶς Καλυψῶς οὐράνιας τὸ νησί!

3

Κι' ἐγὼ μιὰ μέρα πέταξα ὡς τοὺς
[οὐρανοὺς
κι' ἀπάντησα στὸ δρόμο μου γε-
[ράκια
σταχτιὰ καὶ μεγαλόπρεπους ἀϊτοὺς
καὶ θλιβερὰ κ' ὁλόμαυρα κοράκια.

Εἶδα ὅμως καὶ πουλάκια, χελιδόνια
μικρούλια, καὶ κατάσπρα περιστέ-
[ρια
Καὶ πέρασ' ἀπ' τὰ σύγνεφα τὰ αἰ-
[ώνια
κι' αἰσθάνθηκα μιὰν ἄχνα πὸ τ'
[ἀστέρια.

Μεσογειακὴ Ἀκτή

ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Χαρισμένο στὴ Λέσχη μας

Προχτὲς καθόμουνα σὲ μιὰ ἀπόμακρη κι' ἐρημικὴ ἀμμουδιά. Ἤτανε ἡ ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος, κουρασμένος, ἔγερνε γ' ἀναπαυθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀπείρου κι' ἡ θάλασσα, γαληνεμένη, ἄπλωνε τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἐρημιᾶς τὸ μυστήριο στὰ ὑγρά τῆς βασίλεια. Τὰ κύματο, στεφανωμένα μὲ τῆς γαλήνης τὸ μενεξεδένιο ἀφρό, φιλοῦσαν σιγὰ σιγὰ καὶ ἀπαλὰ τὸ μυρωμένο ἀκρογιάλι κι' οἱ στερνὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου, σὰν ἐλπίδες ποὺ σβύνουνε στὸ ψυχορράγημα ἑνὸς μακρυνοῦ ὀνείρου, χρύσωναν χλωμὰ κι' ἀνάλαφρα τὴν πλάνα ὠμορφιὰ τῆς φύσης!

Τὴν ὥρα κείνη ἔβλεπα μακρυὰ στὴν πόλη τὰ λυχνάρια νὰ τὴν φωτίζουνε σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ χλωμὸ ἀκόμα φῶς τους. Γιὰ πολλὴν ὥρα ἔμεινα ἔτσι ἀκίνητη στὴ θέση μου θαυμάζοντας.

Ὡρότου ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς μου «Ἔλα, θὰ φύγουμε» μὲ κάμε νὰ συνέλθω.

Φωτιά

ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΟ ΤΖΑΜΙ

Λευκὴ εἰκόνα τὸ θολωμένο τζάμι. ὅλ' ἡ αὐλὴ κατάλευκη· λευκὲς οἱ πράσινες λεμονιές, ὁ σταχτερὸς τοῖχος, τὰ χοχλαδάκια, ἡ τριανταφυλλιά. Νιφάδες λευκὲς τἄχουν λευκάνει ὅλα. Δυὸ περιστεράκια κάθουνται στὸν αὐλότοιχο, — λευκὰ κι' αὐτά. Ὅλ' ἡ αὐλὴ μοιάζει μὲ μαγικὸ παλάτι ποὺ κατοικοῦν λευκὲς νεράϊδες.

Μόνο ὁ οὐρανός, αὐτὸς ποὺ τὰ λεύκανε ὅλα, εἶναι μολιβένιος. Ἕνας ἀετός, ποὺ αὐτὴ τὴν ὥρα ἔχει σχεδὸν τὸ χρῶμα τοῦρανοῦ, σχίζει ψηλὰ τὸν ἀέρα καὶ χάνεται μὲ γοργὰ φτερουγίσματα. Νυκτώνει, σκοτεινιάζει σιγὰ-σιγά.

Τὸ μεσάνυχτα, μιὰ ὁρμητικὴ βροχὴ χάλασε τὸ λευκὸ παλάτι, καὶ τὸ πρωὶ λαμπρὸς ἥλιος ἀγγέτειλε σὲ καταγάλανο οὐρανό. Ἡ αὐλὴ σπινθηροβολᾷ μὲ τὰ φυσικά της χρώματα.

Σείριος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἄπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ νομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωριδέως

	ΕΙ	ΡΕΙ	ΞΙ	
Α	ΜΟΣ	ΟΥΚ	ΝΑΣ	Α
	ΤΑ	ΠΟ	ΦΕ	

Ἀρχαία παροιμία ἐκ πέντε λέξεων.

β'.) Ἐπιγραφὴ

Ἐστάλη ὑπὸ . . . ;

ΝΟΝΟΜΑ
ΚΝΑΘΑΙ
ΤΩ ΝΦΤ
ΗΤ ΑΟ
ΜΑΝΟΤΣ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ss - cmplsnt - nvrs - ts - cmrds

Νἀναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον.

Λύσεις τοῦ 16ου φύλλου

α'.) Πελοποννήσιος, Ἠπειρώτης, Εὐβοεύς. — β'.) Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ. — γ'.) Le temps perdu ne se rattrape jamais.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ λουτρό, φωνάζει:

—Γρήγορα σκουπίστε μου τὰ πόδια μου, νὰ μὴ σκουριάσουν!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαληρικῆς Αὔρας

Ὁ *Ἀπόγονος τοῦ 21* στέκεται στὸ σιδηρόδρομο ὄρθιος.

—Καθῆστε, τοῦ λέγουν, ὑπάρχει θέσις.

—Ἀδύνατο! ἀπαντᾷ, βιάζομαι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Δέρβ.

***

Ὁ μικρὸς Νίκος:—Μαμά, πές μου τίποτα...

—Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ; δὲν βλέπεις πόση δουλειὰ ἔχω; καιρὸ γιὰ κουβέντες δὲν εἶναι.

—Μὴ μοῦ κάμῃς μαμμά, μεγάλες κουβέντες· πές μου μοναχὰ νὰ πάρῃ, Νίκο, ἕνα κουλουράκι ἀπ' τὸ ντουλάπι!...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Ἀναμνήσεως

ΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αἱ Κληρώσεις τῶν Δώρων μας, τόσον ἡ Ἐξαιρετική, ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀρχὰς Δεκεμβρίου, ὅσον καὶ ἡ πρώτη τακτική, ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου, ἀναβλήθησαν ἕνεκα τῆς μεγάλης πληθώρας τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἐβράδυνα νἀνοίξω καὶ νὰ ἐκτελέσω. Ἐπιτέλους αἱ ἐπιστολαὶ ἐξεκαθαρίσθησαν, αἱ ἐγγραφαὶ ἐγειναν καὶ τὴν Κυριακὴν 31 Μαρτίου, οἱ ἀριθμοὶ ὅλων τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγγραφέντων διὰ τὸ 1919 συνδρομητῶν, ἦσαν ἕτοιμοι διὰ τὴν Κληρωτίδα. Κατωτέρω βλέπετε ποῖοι ἀπὸ αὐτοὺς ἐκληρώθησαν.

Α'.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Εἰς τὴν Κληρωτίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2549—τόσοι εἶχαν ἐγγραφῆ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου, εἴτε ἐτήσιοι, εἴτε ἑξάμηνοι, εἴτε τρίμηνοι,—καὶ ἐκληρώθη ὁ ἀριθ.

1045

ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν Λαχειοφόρον Μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.

Β'.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Εὐθὺς ἐπηκολούθησεν ἡ Πρώτη τακτικὴ Κλήρωσις τοῦ 1919, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξηχθησαν οἱ ἑπόμενοι κατὰ σειρὰν ἀριθμοί, κερδίζοντες τὰ γνωστὰ ἐκ τῶν προηγουμένων κληρώσεων δῶρα:

614, 1161, 876, 1863, 1501, 306, 1099, 484, 95, 1732, 1280, 2147, 553, 1600, 1934, 714, 1077, 957, 2306, 393, 1382, 797, 1194, 350, 1812, 655, 2196, 1547, 910, 1674, 235, 1907, 979, 515, 1475, 828, 2487, 1333, 689, 1231, 602, 2263 1422, 1777, 757, 1990, 1038, 442, 1639, 1129.

Η Β' ΚΛΗΡΩΣΙΣ, ἡ ὁποία εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τὴν 15 Ἀπριλίου, ἐπειδὴ δὲν μεσολαβεῖ πλέον ἀρκετὸς καιρός, θὰ γίνῃ τὴν 15 *Ἰουνίου* καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ ἀνανεώσουν ὡς τότε, ἐτήσιοι, ἑξάμηνοι ἢ τρίμηνοι συνδρομηταί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀναστολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 36 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2αν Ἀπριλίου 1919.

Στερεόχυμον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὴν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἀμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

Η ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Δήλωσις Σπουδαιοτάτη

Ἀπὸ σήμερον καὶ μέχρι νεωτέρας δηλώσεως, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ στέλλετε κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας οὔτε διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς. Ἔχω ὑπεραρκετά.

Τὸ μέτρον αὐτὸ τῆς «πνευματικῆς παρακαρατήσεως» μοῦ τὸ ὑπαγορεύει αἴσθημα στοιχειώδους δικαιοσύνης. Τὰ ἐγκεκριμένα, τὰ ἄξια δημοσιεύσεως δημητριάκια, ποιήματα, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, Πεζοῖκά Πνεύματα, Παίγνια, Αἰνίγματα κτλ. κτλ. ἀποτελοῦν ἕνα βοϊνό. Διότι ἐνῶ, καθ' ἑβδομάδα, δὲν δημοσιεύω παρὰ δέκα-δώδεκα κομμάτια, λαμβάνω τουλάχιστον ἑκατό. Καὶ μένουν, καὶ τὸ χαρτινὸ βουνὸ ὁλονέα φουσκώνει καὶ μὲ μεγάλη μου λύπη, ἀναγκάζομαι, ἀπὸ τὰ ριζοβούνια, νὰ πετῶ στὸ καλάθι ὄγκους μεγάλους... Ἐνοῦται, ὅτι καὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ κεσῶ στὸ τέλος τοῦ χρόνου, καὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ φυλάγω, χωρὶς πολλὰς ἐλπίδας, νὰ πληρωθοῦν καὶ νὰ δημοσιευθοῦν, πλεῖστα εἶναι τόσον ὡραῖα, ὅσον καὶ τὰ δημοσιευόμενα, μερικὰ δὲ ἴσως καὶ ὡραιότερα. Ἔνα δείκνυ αὐτό. Ἄλλο ἄλλον, ἀκόμη μεγαλήτερον, τοῦτο: Ἡ τύχη εἶναι τυφλή, ὁ κλῆρος δὲν γνωρίζει καμμίαν ἰσότητα καὶ δικαιοσύνη. Καὶ ἐνῶ μερικοὶ ἔχουν τὴν εὐχαρίστησι νὰ βλέπουν συχνά, ἢ καὶ συχνότατα, ἔργα των εἰς τὴν Σελίδα, ἄλλοι πολὺ σπανίως ἐπίσης τακτικά, ἢ καὶ τακτικώτερα, δὲν βλέπουν ποτέ.

Ἐπεκέρθηκα λοιπόν, ὅτι τὰ δίκαια αὐτὰ ἔπρεπε, ὁπωσδήποτε, νὰ θεραπευθοῦν. Καὶ δὲν εἶναι ἄλλος τρόπος ἀπὸ τὴν παρακάτω τὴν ὁποῖα δηλώνω σήμερα: Ὅ,τι γράφετε, θὰ τὸ κρατῆτε, θὰ τὸ φυλάγετε διὰ νὰ μοῦ τὸ στέλνετε ἀργότερα, ὅταν θὰ σᾶς πῶ. Κι' ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ, θὰ δημοσιεύω μόνον ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔχω φυλαγμένα. Ἔτσι, πιστεύω, θὰ ἐκανοποιηθοῦν ὅλοι, ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη. Διότι ὅλα τὰ καλὰ κομμάτια, ὅσα ἤλθαν ἀφοῦ ἐπανεγράφη ἡ Σελίς μας, ὡς τώρα, θὰ δημοσιευθοῦν σιγὰ-σιγά. Καὶ ὁ τυφλὸς κλῆρος θὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὸ νὰ δίδῃ τὴν σειρὰν τῆς δημοσιεύσεώς των. Τίποτε ἄλλο.

Αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς, πῶ τώρα, δὲν εἶναι Προκαταβολικόν. Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ νέου βιβλίου τοῦ κ. Ξενοπούλου «*Πετρὶς στὸν Ἥλιο*» δὲν ἐπιβραδύνθηκε, δὲν μένει τώρα παρὰ τὸ ἐξώφυλλον, — ἕνα κομφετόγυμμα ποὺ ἐλάσσας ἀρέσει πολύ, ἡ βιβλιοθεσία καὶ ἡ διεκπεραίωσις. Ὥστε ἴσα-ἴσα τὴν Προκοπιγιά, ἀπὸ τὴν παραμονὴ μάλιστα, θὰ λάβουν οἱ πολυπληθεῖς συνδρομηταὶ τὸ θυμάσιον βιβλίο, σὰν ἕνα μπουλέτο προκοπιγιάτικο, ἀπὸ τέσσερα μεγάλα καὶ μοσχομύριστα λουλούδια.

Κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐνεγράφησαν γιὰ τὶς «Πετρὶς στὸν Ἥλιο» πολλοί. Ἄρχισε μάλιστα καὶ τὸ ξεσπάσωμα. Ἄλλος παραγγέλλει δύο ἀντίτυπα, ἄλλος τρία, ἄλλος τέσσαρα. Καὶ τὸ ἀγαπητό μας Πειραικτήριο ἔκαμε τὴν παραγγελία του, γιὰ δύο χρυσόδετα κι' ἕνα ἄδετο, τηλεγραφικῶς!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ,

ἀγαπητέ μου παιδί! Στέλνω τὸν φιλί τῆς Ἀγάπης εἰς ὅλους. Μὲ ὑγεία κι' εὐτυχία τὸ Πάσχα. Καὶ τοῦ χρόνου!

Χειρακτηριστικὸ κατὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφει σήμερα ἡ Μανιατοπούλα. Κλῆται ἐδῶ μ' ἕνα ἐξάμηνο τῆς τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς. Αὐτὸς δὲν εἶχε ἰδέα «Διαπλάσεως», Μ' ἔγνωρισε ἀπὸ τὴν ἐπιδέξη τοῦ. Κ' ἐμὰ διάβασε δυὸ-τρία φυλλάδιά μου, αἰσθάνθηκε τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε τώρα, μόλις πηγαίνει στὸ σπίτι τὸ φύλλο, τὸ παίρνει καὶ τὸ πρωτοδιαβάζει αὐτός! Καὶ λέει μὲ παράπονο, ὁ τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς: «Ἔχάθηκε κανεὶς νὰ ἐκπαιδεύσῃ κατὶ μένα, ὅταν ἤμουν μικρό...!!»

Καὶ αὐτὸ πολὺ συγκινητικό: Μιὰ φορὰ—εἶναι χρόνια, — εἶχα ἕνα συνδρομητὴ μὲ πολὺ ζῆλο. ἀλησμόνητο, καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμο Κόδρος. Σήμερα ὁ πολίτης αὐτὸς συνδρομητής μου εἶναι ἀνωτ. πατέρας Δημάρχου τοῦ τόπου του, θὰ γίνῃ δὲ καὶ Βουλευτής. Καὶ λέει στὸ γιό του, ποὺ φέρει τὸν ἐνεγραφὲ κι' αὐτόν: «Ὅ,τι ἔγεινα, τὸ χρεωστῶ στὴ Διάπλασι!» Κ' ὁ γιός του παίρνει σήμερα τὸ ἴδιο ψευδώνυμο ποὺ εἶχε ὁ πατέρας του, Κόδρος, καὶ μοῦ γράφει: «Γιὰ νὰ γίνω κι' ἐγὼ μεγάλος ἄνθρωπος, σὰν τὸν πατέρα μου! Κόδρος Α' λοιπὸν καὶ Κόδρος Β'. Κ' ἔχει ὁ Θεός...

Ἡ Ἀγριόπαπια ἔρριξε μιὰ θυμασία ἰδέα: Νὰ σχηματισθῇ ἐδῶ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἕνας Σύλλογος Ἐρασιτεχνῶν τοῦ Θεάτρου, ἀπὸ νέους καὶ κορίτσια ποὺ ἔχουν κάποια κλίσι, καὶ ὁ Σύλλογος αὐτὸς νὰ παίζῃ τρεῖς-τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο ἀπὸ ἕνα θεατρικὸ ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου [Φωτεινὴ Σπίθα π. χ., Ρεχλή, Ψυχοσέδετο, κτλ.] γιὰ σκοπὸ φιλανθρωπικό. Στὴν κρχὴ, ὁ κ. Ξενοπούλος εἶπε: «Μὲ ἔχω καιρό;» Ἡ Ἀγριόπαπια ὅμως ἐπέμενε στὴν ἰδέα της μὲ τόσο ὡραῖα λόγια, ὥστε τὸν συγκίνησε κατ' τὸν ἐλάνιος... Καὶ σήμερα λέει: «Ναί... ἐν ὁσοῦν καμμιὰ δεκαριὰ ἐρασιτέχνια κι' ἐρασιτέχνιδες νὰ θέλουν, καὶ νὰ μποροῦν, θὰ προσπαθήσω νὰ τοὺς μορφώσω σὲ θέατρο». Τ' λέει λοιπόν. Σὲ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἰδέα; Καὶ ποιοι ἀπὸ σᾶς θὰ ἤθελαν νὰ λάβουν μέρος; ἕνα τέτοιο Σύλλογο Ἐρασιτεχνικὸ καὶ Εὐεργετικό; Περιμένω δηλώσεις καὶ ... βλέποντας καὶ κάνοντας.

Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμο, *Κόκκινε Βράχε*. Ὁ κ. Φαίδων α' εὐχαριστεῖ πολὺ ποὺ ἐκράτησες τὴν Ἀγγελία γιὰ νὰ γράψῃς κ' ἄλλους συνδρομητές. Ἐκεῖ σὲ ὁ Κατάλογο ποὺ λέγει «Σώματα» θὰ σημειώνῃς πόσα ἀντίτυπα παραγγέλλει καθένας· γιατὶ ἕνας μπορεῖ νὰ γραφῇ γιὰ δύο, γιὰ τρία. Ναί, τὰ ταχυδρομεῖα ἄρχισαν νὰ τακτοποιοῦνται· γι' αὐτὸ ἔλαβες, πρώτη φορά, τὰ φυλλάδια τὴ Δευτέρα, ἀντὶ Πέμπτης ποὺ τὰ ἐλάμβανες ὡς τώρα.

Νὰ καὶ ἡ *Ἐρασιτέχνις*, ἡ καινούργια μου συνδρομήτρια, ὄχι ὅμως καὶ καίνουργια μου «σπουδάστρια». Γιατὶ ἀπὸ μικρὴ μὲ διαβάζει καὶ μὲ θυμᾶζει. Μεγαλώνοντας ὅμως, «αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ συνδεθῇ μαζί μου σταυνότερα» καὶ, ἐπειδὴ ζῇ σὲ τόπο ὅπου εἶμαι ἄγνωστη, ἀνέλαβε νὰ μὲ διαδώσῃ καὶ νὰ κάμῃ κι' ἄλλους νὰ μὲ ἀγαπήσουν καὶ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ ἐμέ. Καὶ γιὰ τὴν ὥρα, μοῦ ἔγγραφε τέσσερες συνδρομήτριες. Πῶ; νὰ τὴν εὐχαριστήσω;

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, *Καλλίφωνο Γαϊδουράκι*. Κ' ἐκείνη ἡ μουντζελιά, ποὺ τὴν ἄφισες γιὰ γουρί πρωτομηνιάτικο, χαριτωμένη ἐπίσης. Σ' εὐχαριστῶ καὶ σένα γιὰ τὸ ξεσπέθωμα κἀὶ τὰ καλὰ λόγια.

Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνεται ἀλλοιώτικα, παιδί μου! Ἀπαντῶ μόνο ... ὅσα γράμματα μπορῶ. Διακρίσεις δὲν κάνω. Μὲ τὴ σειρὰ τους τὰ πέρνω καὶ, ἀμα τελειώσῃ ὁ χῶρος, σταματῶ. Τὸ εἶπα ἕνα ἑκατομμύριο φορὲς ὡς τώρα. Ἐσὺ θέλεις, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, νὰ καταργήσω τὴν ἀλληλογραφία. Ἔ, μὰ ὄχι, δὲν μπορῶ. Ἡ Ἀλληλογραφία χρειάζεται. Ὠφελοῦνται ἀπ' αὐτὴ κι' ἐκεῖνοι ποὺ μοῦ γράφουν κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἁπλῶς τὴ διαβάζουν. Καὶ μεθαύριο, ποὺ ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ ἔχουμε δεκαῆξι σελίδες; θὰ φτιερώνω δυὸ-τρεῖς στὴν Ἀλληλογραφία, ὥστε νὰ μὴ μένῃ κανένας χωρὶς ἀπάντησι.

Ἡ *Κυθέρεια* βρῆκε ποιὰ φραση μοῦ ἄρεσε περισσότερο ἀπὸ τὸ «Διαβάζνει ὁ Χρόνος» τοῦ Γελοιογράφου. Εἶναι ἐκεῖ ποὺ λέγει γιὰ τὸ ρολόϊ: «Ἔτσι εἶναι φτιαγμένο, νὰ γράφῃ καὶ νὰ σβόνῃ σιγὰ-σιγὰ τὴ ζωή».

Κατενθουσιασμένη ἡ *Μεσογειακὴ Ἀκτὴ* μὲ τὰ σονέττα τοῦ κ. Ν. Δομενεγίνη. «Νομίζει κανεὶς—μοῦ γράφει,—ὅταν τὰ διαβάζῃ δυνατά, πὼς εἶναι γραγυδιὰ τονισμένα σὲ ὄργανο. Καὶ τὰ διαπνέει μιὰ νοιοῦ πατριωτικὴ, ὄχι ἀπὸ τὶς συνειθισμένες». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γενικῶς ἐθαυμάσθησαν αὐτὰ τὰ ποιήματα καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ὅταν θὰ μπορέσω νὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλα τοῦ κ. Δομενεγίνη.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ροδόχρυσο Βιολέττα, Ἐδα, Θλιβερὰ Ἀνάμνησις, Φιλανθής, Λευκορέτιε Δάφνη, Ἀνεμοστρόβιλος, Τίμος Ροδοκλής, Ἀνέλπιστος Χαρά, Τόσκα, Ἡρωΐς Ἑλληνόπουλα, Τεύθρας, Πολύκυμν τῶν Ἀδαμάντων, Σατανάς, Ἐλεύθερος Θρᾷξ, Ἀτόμητος Λεών, Φαμιστοσα καὶ Πεταχτὴ Νησιωτοπουλα.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ξεσπαθώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «*Ἡ Βροχή*». — «*Ἕνα ὄνειρο*». — «*Ἀδικία*» κτλ. — «*Ζωγραφιές*» κτλ. — «*Περιμένω νὰ μεγαλώσουν*». — «*Τὸ Ἀεροπλάνο*». — «*Σὰν ὄνειρο*». — «*Ἡ περιέργεια*». — «*Ἡ ἐλεημοσύνη τῆς Ἑλλάδας*». — «*Καὶ ἀντὶ διαμόρφωσις*». — «*Ὁ Φενελὼν στὴν Ἑλλάδα*». — «*Ἀνέκδοτον*». — «*Ἡ μέθη*». — «*Μεγάλη θυσία*». — «*Ἀνὸ ἀνοιξες*». — «*Ἀπὸ τὰ Φαιδρά*». — «*Μιὰ ψυχή*». — «*Ἀπόγευμα στὸ περιβόλι τῆς γιαγιᾶς*». — «*Εἶνε κωνός*». — «*Ὁ Προκάκιας*». — «*Σκέψεις καὶ ἀξιώματα*». — «*Ἡ ἀναχώρησις*». — «*Σκέψεις τῆς Γιαγιᾶς*» κτλ. κτλ. — «*Ἡ νύχτα τῆς σκλαβιᾶς*» κτλ. — *Μεγαλοβδόμαδα*». — «*Ἡ Ἄνοιξις*». — «*Ἀλήθεια ἀπίστευτη*». — «*Ὑπομονὴ καὶ Ἐλπίς*». — «*Στὴ λάμπα μου*» κτλ. — «*Ἀπὸ τὰ σχολικά*». — «*Πῶς ἔρχεται στὴ μνήμη μου*». — «*Πρωτότυπο ξυπνητήρι*» κτλ. — Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἔβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «*Γιαγιὰ κι' ἐγγόνι*». *Πολὺ ὄμορφο. Τὸ καλύτερο ἴσως ἀπ' ὅσα μοῦ ἔστειλε ὡς τώρα τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*. «*Ἡ τεχνοτεχνία κοινή, ποὺ θὰ τὸ ἔλεγε κανεὶς μίμηση ἢ διασκευὴ ἄλλων ὁμοιων τραγουδιῶν. Μὰ ποιανοῦ ὡρισμένως; κανεὶς δὲν θἄξερε νὰ πῇ*. *Κι' ἐδῶ εἶναι ἡ πρωτοτυπία!*— «*Μόνο γιατὶ δὲν τὸ ἔχουμε*». *Πολὺ ψυχολογικό, πολὺ ἐλληθινό. Τὸ γράψιμο ὅμως ἀνδμοιο' ἔχει μέρη

Κλωντίν μὲ *Ἰσοπανάκου*, *Χλωμολούλ.*, *Τραγ. τ. Λευτ.*, *Ζινέτ.*, *Τάφκ.*, *Νόραν.*—ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* μὲ *Κων. Παλαιολ.*, *Νικήτρ. Γαλανόλ.*, *Παιδὶ τ. Ρουμ.*, *Γιώταν*, *Σατανᾶν*, *Ἀνεμόμυλ.*, *Ὠχρ. Λαίδ.*, *Βοεροπ.*, *Ρεζεντά.*—ἡ *Θλιβερὰ Ἀνάμνησις* μὲ *Κόρ. τ. Κυμ.*, *Θλιμ. Ψυχήν.*—ὁ *Μήτρους Κουρνίγαλος* μὲ *Πανελ. Πόθον*, *Μπρυνέτ.*, *Εἰκασίαν*, *Μασστρίναν*, *Βερβέριαν*, *Νυχτοπ. Λαρίσ.*, *Κελαδίστραν.*—ὁ *Μακεδὼν Πρόσκοπος* μὲ *Ναδίαν*, *Τσαχπίναν*, *Πίν. τ. Ραφαήλ.*, *Δούκισ. τ. Σαλών.*, *Λυε. τ. Ὀμῶρ.*, *Τεύθραν*, *Τσαφαρίνον*, *Ψωφιδέα.*—ἡ *Ρεζεντὰ* μὲ *Νάρ. Ἀλόην*, *Μελιχρ. Σανθούλ.*, *Μπουμπουλ.*, *Κλεφτ. Βόλ.*, *Νοσταλγίαν.*, *Μεσσην. Ἀντήν*, *Τσοπανάκον*, *Ἀγιαποστολίτισ.*—ὁ *Ἑλληνικὸς Οὐρανὸς* μὲ *Νικηφ. Οὐρ.*, *Βοσκοπ. τ. Πηλίου* *Ἀγ. Πανσέλ.*, *Ραφαέλλαν*, *Νοσταλγ.*, *Ἀστροφεγγιά*, *Εἰμαρμ.*, *Τσοπανάκον*, καὶ μὲ ὅλους.—ἡ *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* μὲ *Ὠχρ. Λαίδ.*, *Ἀγιαποστολίτισ.*, *Ἀνυπόταχτην.*—τὸ *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου* μὲ *Κῦμα τ. Βοσπ.*, *Τραγ. τ. Λευτ.*, *Κορ. τ. Κυμ.*—ὁ *Κόντε Ριπανάκης* μὲ *Γιαν.*, *Ἀγιάν.*, *Λύρ. τ. Ὀμήρ.*, *Στρατ. Λέβετ.*—ὁ *Ἄγγελος τοῦ Πόνου* μὲ *Μπουμπουλ.*, *Κυματοδ. Βράχον*, *Θλιμ. Ψυχ.*—τὸ *Τρελλούτσικο Πειραιωτάκι* μὲ *Κόρ. τ. Κυμ.*, *Ραφαέλλαν*, *Τρελλοαρσ.*, *Λευτ. σε. Σκλάβ.*—ὁ *Ἑλληνόπουλος* μὲ *Ἀετιδέα*, *Τραγ. τ. Λευτ.*, *Γιαν.*, *Ἀγιάν.*—τὸ *Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς* μὲ *Λευτ. Χαμόγ.*, *Μακεδ. Αὔραν*, *Νικήτρ. Ἑλλ.*, *Χλωμολούλ.*, *Ρεζεντά*, *Γιώταν*, *Ἀγρ.* *Ἀτσίγγ.*—ὁ *Μικρὸς Λέσβιος* μὲ *Βωμ. τ. Ἐλευθερ.*, *Αἰολέα*, *Ὑπερηφ.*, *Εὐξεινόπ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἄλκην* (τώρα, βλέπεις, θὰ δημοσιεύωνται ὅλα·) *Τρίκυμίαν* (θὰ δημοσιευθῇ· χαιρετίσματα στὴν *Ἠρ. Σάμαν*) *Γαλήνην* (ὡραῖο τὸ γράμμα σου· ἡ *Τρικ.* καὶ ἡ *Ἠρ. Σάμος* εἶναι πάντοτε φίλαι μου ἀπὸ τὰς πιὸ ἐνθουσιώδης· ἀλλ' ἂν ἔκαμαν τόσον καιρὸ νὰ φανοῦν, εἶναι ἀπὸ τὴ μεγάλη τους λύπη ποὺ ἔχασαν τὸ μόνο τους ἀδελφό, τὸν Πυθαγόρα, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀλησμόνητου πατέρα τους, ἐξακολουθοῦσε τὸ ἔργο του κι' ἦταν ὁ προστάτης·) *Φρέντον* (καλά, «Μαργαρίτες» δὲν σοῦ βάζω·) *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* (εἶκα ἀπὸ 16 ἐτῶν κι' ἀπάνω, γιὰ νὰ πῶ τελοσπάντων ἕνα ἀριθμό· ἀλλὰ ξέρω, ὅτι φιλολογικὰ βιβλία διαβάζουν καὶ μικρότερα κορίτσια καὶ ἀγόρια· ὅπως· δήποτε, ἐπειδὴ οἱ «Πετρεῖς» στὸν Ἥλιο· φαίνεται ὅτι θὰ ἐξαντληθοῦν γρήγορα, —εἶναι, βλέπεις, βιβλίο γιὰ ὅλο τὸν κόσμο,— μπορεῖτε, οἱ μικρότεροι, νὰ τὸ πάρετε τώρα, νὰ τὸ ἔχετε, καὶ τὸ διαβάζετε τοῦ χρόνου ἢ μᾶλλον, ὅταν θὰ σᾶς· κοῦν οἱ γονεῖς ποὺ θὰ τὸ πρωτοδιαβάσουν·) *Ψωφιδέα* (ἔστειλα αὐτὸ τὸ ποίημα ποὺ μοῦ γράφεις, εἶναι σὲ 3 φύλλα·) *Μεγάλην Ἰδέαν* (δὲν πειράζει· στὸ Σύλλογό σας εὐχομαι τὰ βλέπετε κι' εὐχαριστῶ πολύ·) *Παιδὶ τῆς Ρούμελης* (ἴδε Ὁδηγοῦ Κιφ. Θ', 1 καὶ θὰ καταλάβῃς ὅτι ἡ ἀναγέωσις συνδρομῆς δὲν εἶναι ξεσπάθωμα·) *Σανθὴν* *Ἑλληνοπούλαν* (φωτογραφία ἐλήφθη·) *Εἰκασίαν* (δὲν γίνονται, μὴ φοβᾶσαι·) *Σφουγγαρᾶν* (τὰ ἔλαβα ὅλα· τώρα ποὺ ἐπῆρα τὰ μέτρα μου, ἕνα-δυὸ ἀφεύκτως θὰ σοῦ δημοσιευθοῦν· εὐχαριστῶ·) *Γοργὴν Φαροπούλαν* (δυστυχῶς ὄχι· διότι θὰ ἔπρεπε νὰ γενεκεθῇ καὶ θὰ μοῦ ἔφερε ἀναστάτωση στὸν ὀργανισμό.) *Ὠχρὰν Λαίδην* (καλὰ λοιπὸν χορεύουν στὸ ταψί!) *Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς* (ναί, καὶ τὸ βρῆκες τὴ φράση τοῦ *Γελοιογράφου*· συνεμορφώθην καὶ ἔστειλα·) *Ψηλορείτην* (ἐνεργάφης· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Γεζεντὰ* (τώρα μανία πάλι! μπορεῖ νὰ προσέχῃς ὥστε νὰ μὴ σχίζεται ἡ ταινία· μπράβο τῆς γιαγιᾶς! καλὰ τὸ εἶπες·) *Μ. Σχ.* (πκρεινόησες· βίβλια τὸ περὶ προτάσεων· ξαναδιάβασε τὸν Ὁδηγόν·) *Τελευταῖον Παλαιολόγον* (ἐλήφθησαν·) *Μανὸν* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ· πιρατικὰ στὸν παππού·) *Ἀτελεοφόρητη* (κι' ἐγὼ περιμένω· βλέπω ὅτι ἔχεις καὶ δικό σου ὀρθογραφικὸ σύστημα, ἢ εἶναι τοῦ Βηλαρᾶ;) *Φόρο τοῦ Λεβάντε* (τὸ δικό σου γράφει·) *Ἄγγελον τοῦ Πόνου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐκφράσεις·) *Βερβέριαν* (ἀπεδιδάσθη·) *Ἑλληνόπουργον* (τώρα ποὺ ἐτελείωσε καὶ ὁ πρῶτος γύρος, ἀδύνατο·) *Ἑλληνικὸν Κλέος* (ἔστειλα καὶ τὰ 1—13·) *Ἀγέρι τῆς Λέσβου* (ἔστειλα·) *Σημαίαν τῆς Ἑνώσεως*, *Κόρην τοῦ Παναχαϊκοῦ* κτλ. κτλ.

Σεπεσμένον Λόρδο, *Γιώταν*, *Φρουρὸν τῆς Ἑλλάδος* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *26ην Μαρτίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ *προσεχές*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1800 οῦ Διαγων. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αἱ λύσεις δέχεται μέχρι τῆς 24ης Ἰουνίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

243. Λεξίγριφος

Ἕνα γράμμα γαλλικὸ
Μαζὶ μ' ἕνα ὀρκωτικὸ
Κι' ἀκρωτήριο ἑνώνω,
Κι' ἐπιπλο οἰκιακὸ
Πολὺ χρήσιμο δηλώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσουρ. Τηλεγράφου

244. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Λύτα μου, μὲ τὴ σειρὰ
Ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ,
Γιὰ νὰ μάθῃς μιὰ χαρὰ
Ποία πόλη σοῦ ζητῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόν. Προσκόπου

245. Στοιχειόγριφος

Δεινὴ ἐπιδημία
Ἀλλάζουν τὸν λαιμόν,
Τοῦ σώματός σου μέρος
Θὰ κάμῃς στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου

246. Ἀναγραμματισμὸς

Κεῖ τὸν λυπημένο ἀκόμη
Θὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ χαίρῃ
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Τότε ἀνῆκω στὸ μαγαῖρι.

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Ι. Δαμηλάτη

247. Μωσαϊκὸν

Ἀδάμ, Ἄρης κι' Αἰακός,
Τῆνος, Κίσσος καὶ ἡ Κῶ,
Ἀπὸ ἕνα τὼν δανείζουν
Κεῖ θηρίον σχηματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Δόξης

248. Ἀστὴρ

* * *
* * * Ὁριζοντίως· ἀπέραντος· ἔκτασις· καθέτως
* * * γεωμετρικὸν σχῆμα.
* * * A * * * Διαγωνίως δὲ ποταμὸς
* * * τῆς Ρωσσίας καὶ χώρα
* * * τῆς Βαλκανικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ἀτσιγγάνας

249. Ἀπροσδόκητον

Πότε, προσθέτοντες εἰς τὸν ἀριθμὸν 345 ἄλλας 5 μονάδας, εὑρίσκομεν τὸν ἀριθμὸν 340;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀθάνατο Εὐζωνάκι

250. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα τῆς Γαλλίας, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ καθεξῆς, ὅσαριον:

1, Μυθικὸς σκύλος. 2, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. 3, Ἀκτῖνος κοιτητής. 4, Χώρα τῆς Αὐστρίας. 5, Ἀκροπόρος. 6, Μέρος τοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρέντου

251. Φωνηεντόλιπον

Πσν - δν - χλην

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεμβάδους Σιάτιστας

252. Ἰνδικὸς Γρῖφος

Α (4) ἐπίρρημα, Τ (1) ἄρθρον, Κ (10) οὐσιαστικόν, Κ (1) σύνδεσμος, Α (4) ἐπίρρημα, Γ (6) ῥῆμα, Ο (1) ἄνθρωπος, Κ (5) οὐσιαστικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀνειρομ. Πατρίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 4

39. Κάλαθος (κἀν λάθος.)—40 Μεγαλόσαυρος - Μεγαλόσταυρος.—41. Θράκη φακῆ.—42. Λευκάς.

43. ΜΗΝ 44—49. Διὰ τοῦ Ἀτάμην,
ΗΡΑ ἄθεος, Πάρος, καῦ-
ΝΑΙ μα, ταῦρος. — 50.
ΑΔΑΜΑΣ — ΤΑΥΡΟΣ

(Ἀε Τός, ΔρΑχων, Ἀμ Ὑντα.ς, ΜάΠμαρον ΑΙΟλος, ΣέΣωστρὶς·)—51. Θαρσεῖν χρὴ, τὰχ' αὖριον· ἔσετ' ἀμείνων. 52. Ἔσο μετριοπαθὴς εἰς ὅλα. (Ἔς-ο μὲ τρι-ο-παθ εἰς εἰς-ὅλα.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσαι αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 25 Μαρτίου,

Συνοδεύονται μὲ 25 λεπτὰ

Ἀθηνῶν: Γιώτας, Γ. Σ. Ταμβακᾶς, Κάλχας, Ἄσπρος Γάτος, Ναταλία Κόλια, Α. Νόβακ, Κ. Ζαχάροφ, Π. Παυλίδης, Ρεζεντά, Π. Α. Ψυλλόγλους, Μ. Παπαγεωργίου, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Σ. Καρυοφύλλης, Γ. Ἀντωνίου, Κάρμεν Σύλβα, Δημήτρα Τριπόδη, Ν. Μ. Βελέρης, Παιδὶ τῆς Ἠπείρου, Φωτεινὸς Ἀστήρ, Γ. Κ. Κόλλας.—Ἀγρινίου: Γρηγόριος ὁ Ε.—Βόλου: Α. Π. Μόσχαβίδης, Δ. Γ. Ζούλιας, Α. Σ. Σκρέτας, Κ. Πουρνάρας, Δ. Δελιβρούρας Η. Πρωτοπαπᾶς, Ι. Ζιουρίδης.—Γυθείου: Ἑλληνικὸς Βλαστός, Β. Γεωργόπουλος, Ν. Μπαμπάκος.—Θεσσαλονίκης: Μαρμαίρων Ἀστήρ, Ἐλεύθερος Θρᾷξ.—Ἰωαννίνων: Ν. Λ. Βογιατζόγλους, Ι. Α. Βλαχοθανάσης.—Καλαμῶν: Γ. Π. Βουγιούκας, Α. Κ. Βέννης, Ν. Β. Κατσαρός, Σ. Μαρσᾶς.—Καρδίτσης: Γ. Κατσόλας.—Κερκύρας: Εὐανθία Κουρουμβέλλη.—Κεφαλληνίας: Αἰτωλός.—Κοζάνης: Ἱππότης δὲ Βοδοῦ.—Κορίνθου: Γ. Χ. Μαυραγάνης.—Λαρίσσης: Α. Σ. Πασχάλης, Τασία Β. Παλαμιώτου.—Μυτιλήνης: Ν. Μ. Κεπετζῆς, Ἀήττητος Ἑλλάς.—Πειραιῶς: Σ. Κοτζάρτσης, Εὐγενία Καραγεωργη.—Πύργου: Α. Ι. Θεοφιλόπουλος.—Σάμου: Δ. Π. Σίδερις.—Σύρου: Ι. Π. Πιλαφιτζῆς, Β. Ἀλαφούζος,—Χαλκίδος: Μαία Β. Γεωγιάδου, Α. Τερζάκης, Κ. Σ. Σπυριδάκης, Ε. Τσιρωνάκης, Θ. Γιασογιᾶς, Α. Πρόκουρας.—Χίου: Ὄλγα Μ. Ρουσάκη, Ἑλένη Κ. Καρᾶλη, Γ. Μ. Ρουσσάκης, Σοφία Πλακωτάρη, Κέβρα Ἐρρολ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκάλεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: Κ. Ζαχάροφ ἐν Ἀθήναις, Δημ. Δελιβρούρας, ἐν Βόλῳ Εὐγενία Καραγεώργη ἐν Πειραιεῖ καὶ Λεωνίδας Ψυχογιὸς ἐν Σύρῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ 3 μῆνας ἀπὸ τῆς Μαΐου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[ΙΘ'—215]

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν καὶ καρτ-ποστάλ, ἐπιθυμῶν νὰ κάμω μίαν καλὴν συλλογὴν τοιούτων. Βραβεύσω τὰ καλλίτερα Μ. Μυστ. ἢ καρτ-ποστὰλ διὰ τριδράχμου τόμου. Δέχομαι μέχρι 31 Ἰουλίου. Ἀπευθυνθῆτε: Π. Κυπασκάλης, Μυτιλήνη.

ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

[ΙΘ'—219]

Γρίπεπη, μᾶς κόπιασες ἀπ' τὴν Ἱσπανία νὰ μᾶς ξαναπρομαξῆς;

Ναπιερκόφσκι. Ρομπίν

[ΙΘ'—220]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. μὲ ὅλους τοὺς ψευδωνυμούχους τῆς Ἀπαλάσεως.

Καβίρια

[ΙΘ'—221]

Κῦμα τοῦ *Αἰγαίου*, σὲ ἀνεκάλυψα· εἶσαι ὁ Σ. Βερνάρδος.—***Καβίρια***

[ΙΘ'—222]

Κάρμεν, *Ἀκτή*, *Μασστρίνα*, *Μαχαβαράτα*, *Ὠχρὰ Λαίδη*, *Νόρα*, δέχεσθε γανταλλάξωμε Μ. Μυστικά· *Ἀγία Γοργόνα*, δέχομαι.—**ΖΙΝΕΤΤΑ**

[ΙΘ'—223]

ΑΡΙΕΛ Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω εἰ θαυμάζεις περισσότερο: τὴ φύση ἢ τὴν τέχνη;

ΡΕΖΕΝΤΑ

[ΙΘ'—224]

Ἀγαπητὰ Ἀκρισσίνα Διαπλασόπουλε, δεχθῆτε ἄπειρες εὐχὲς γιὰ τὸ Πάσχα!

Μυγκὲ

[ΙΘ'—225]

Σύλλογος «*Ἕνωσις*» συγχαρητήρια τῷ κ. Τασσᾶ ἀντιπροσώπῳ Μυτιλήνης, διότι ἐνέγραψε 5 συνδρομητάς.

[ΙΘ'—226]

Ἀπριλιάτικο *Τριαντάφυλλο*, σὲ βρῆκα εἶσαι ἡ Ἔλλη Φραγκοπούλου.

Δοξασμένη Νίκη

[ΙΘ'—227]

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ: — «Ἄνωθεν τοῦ οὐρανοῦ τί εἶναι;» — Λύτης ἠσκεθυθήσεται.

Λόρδος Κίτσενερ. p. r. Λάρισσα

[ΙΘ'—228]

Ἀντὲ κι' ἀρχίζει ὁ χορὸς τῶν Ἀκρισσιέων· τί θὰ πίσουν οἱ καιμένοι! Πρώτη σειρά: *Φλῶρος Ρόδανθος*—Δ. Ντελακότσιος, *Δωρυφόρος*—Δ. Παπαπάσχου, *Κόρη τ. Πηνειοῦ*—Δ. Τσαρσχρνᾶ, *Μασστρίνα*—Σοφία Λαζοπούλου, *Νυχτοπούλι Λαρίσης*—Σ. Παναγιωτάτος καὶ ἕπεται συνέχεια.

Λαρισαϊκὴ Σκόνη. Λαρισαϊκὴ Λάσπη

[ΙΘ'—229]

Ἀνεμοστρόβιλε, ἔλα τούμπανο καὶ σὺ κιμπάρι· θὰ πεινεθῆ δημοσία γιὰ δημοσίευση ψευδωνύμου μου ὁποιοσδήποτε. Περιμένω.

Ἀτρόμητος Χειμάρρα

[ΙΘ'—230]

Σὲ τὸν **ΓΕΩΡΓ. ΒΑΒΑΡΕΤΟΝ** *ἐγκάρδια συλλυπητήρια.*

ΠΕΤΡΟΣ ΖΩΝΙΑΝΣ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ. 1548